

Kính vạn hoa - Tập 50 - Cửa hàng bánh kẹo

Contents

Kính vạn hoa - Tập 50 - Cửa hàng bánh kẹo	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	15
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	27
8. Chương 08	30
9. Chương 09	34
10. Chương 10	38

Kính vạn hoa - Tập 50 - Cửa hàng bánh kẹo

Giới thiệu

Xưa nay không biết có đứa con trai nào mưu toan dùng toán học để chinh phục bạn gái hay không, nhưng thằng Gia Nghĩa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-50-cua-hang-banh-keo>

1. Chương 01

Lúc đó là năm giờ chiều.

Tiểu Long đang trên đường đến nhà Quý ròm. Bữa nay nó định nhờ thằng bạn thân của nó chỉ nó cách mày mò computer. Nhà Tiểu Long không có computer, học môn tin học nó toàn phải học trong phòng máy của nhà trường. Học trò nhiều, máy ít, phải chia nhau ra thực hành. Có hôm giành nhau với tụi bạn cả buổi, đến khi ngồi được vô máy đã nghe chuông reo hết tiết, Tiểu Long tức anh ách.

Sáng nay cũng vậy. Cô Bé Ba dạy tin học bảo hai trò một máy. Tiểu Long được phân chung một máy với thằng Gia Nghĩa, nhưng thằng Gia Nghĩa ngồi cầm đầu vọc máy từ đầu đến cuối, gần hết tiết mới giao máy lại cho Tiểu Long.

Tiểu Long bấm bấm gõ gõ chừng vài cái, chưa đầu ra đầu đã phải đứng dậy xách đít đi ra, nhường chỗ cho học sinh lớp khác.

Tiểu Long túm áo thằng Gia Nghĩa ở cửa phòng, mặt đỏ bừng:

- Mày chơi ăn gian hả mày?

Gia Nghĩa trưng bộ mặt ngây thơ:

- Ồi, mày nói gì oan cho tao thế? Nãy giờ tao học chứ đâu có chơi!

- Mày ngồi ôm cứng cái máy không chịu nhả ra mà bảo là không ăn gian hả?

Gia Nghĩa gãi cổ, nhe răng cười hì hì:

- Ờ, tao mê học quá nên quên bém tay ngồi bên cạnh.

Nó phẩy tay, giọng biết lỗi:

- Thôi, lần sau tao nhường cho mày ngồi máy trước!

Gia Nghĩa nói vậy, Tiểu Long chỉ biết ngậm bồ hòn. Nó muốn vặc lại “Mày đừng có xạo ke! Lần sau chắc gì cô Bé Ba xếp tao với mày thành một cặp” nhưng cuối cùng lại thôi. Tại nó thật thà nghĩ “Rủi cô lại phân mình với nó vào chung một tổ thì sao há?”.

Tiểu Long buông áo Gia Nghĩa, chạy lại túm áo Quý ròm:

- Nhà mày có máy, chiều nay tao qua chơi, mày chỉ cho tao bài bữa nay nhé?

Quý ròm ngặc nhiên:

- Chứ nãy giờ mày làm gì? Bài bữa nay dễ ợt! “Giao tiếp với hệ điều hành Windows” giống như trò chơi dành cho con nít thôi mà.

Tiểu Long giận dỗi:

- Trò chơi dành cho con nít chứ đâu có dành cho tao. Đầu tao đã mít đặc, lại bị thằng Gia Nghĩa chiếm mất cái máy suốt tiết học.

Quý ròm sức nhớ hoàn cảnh khó khăn của bạn mình. Tiểu Long nhà nghèo, trong khi bao nhiêu đứa được ba mẹ sắm computer thì với gia đình Tiểu Long, đó là một sự xa xỉ. Gần đây nhà nó gần máy điện thoại đã là một cố gắng lớn. Lần nào gặp Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long cũng hớn hờ khoe “Anh Tú anh Tuấn tao bảo tháng tới sẽ mua cho tao và nhỏ Oanh cái computer”. Nhưng hết tháng này đến tháng khác, lời hứa của hai ông anh song sinh vẫn chưa thấy thực hiện. Tiểu Long khoe chán, riết rồi không buồn nhắc gì đến chuyện đó nữa.

Lòng Quý ròm bất giác chùng xuống. Nó nhìn bạn, giọng bùi ngùi:

- Ờ, chiều mày chạy qua nhà tao đi. Mày “giao tiếp” với tao trước, rồi “giao tiếp với hệ điều hành Windows” sau.

Quý ròm thương bạn, nhưng không bỏ được tật bông phèng.

Tiểu Long toét miệng cười:

- Năm giờ nhé!

Khi nói như vậy, Tiểu Long không nghĩ chiều đó nó không tới nhà Quý ròm.

Đúng ra thì nó định tới. Nó đang đi trên đường mà.

Nhưng đang lóc cóc đạp xe, ánh mắt Tiểu Long chợt bắt gặp một đám nhãi trạc tuổi nó đang đánh nhau bên hè phố.

Cảnh bọn trẻ đánh lộn đánh lạo ngoài đường chẳng phải là chuyện gì lạ, Tiểu Long gặp hoài nên nó chỉ nhìn lướt qua một cái rồi thản nhiên đạp xe đi.

Nhưng rồi Tiểu Long bỗng cảm thấy ngờ ngợ. Nó nhớ hình như bọn đánh nhau có bốn đứa. Ba đứa xúm vào đập một đứa. Máu “hiệp sĩ” của con nhà võ chợt nổi dậy. Tiểu Long tắc lưỡi: “Không được rồi! Bọn này ỷ đông hiệp yếu!” và vội vàng quay xe lại.

Đúng là ba đứa đang hè nhau nên một đứa thật. Đứa bị bao vây mặc chiếc pull màu trắng lúc này đã vấy bẩn nhiều chỗ, nó vẫn cố gắng đánh trả nhưng mỗi lần thoi trúng đối phương được một cái là nó lập tức lãnh đủ cả ba cú đánh cú đá vào người, tiếng bình bịch vang lên như giã gạo.

Bị ba đứa kia dồn vào chân tường và tấn công dồn dập, thằng áo trắng càng lúc càng thất thế, Tiểu Long thấy rõ nó mấy lần định vùng chạy nhưng không thoát.

Tiểu Long bật chống xe đánh tách, hét lớn:

- Ê! Dừng tay!

Nghe tiếng quát giật, ba thằng kia ngơ ngác quay lại nhìn.

Nhận ra kẻ vừa lên tiếng là một thằng nhãi cỡ mình, thằng đứng giữa hừ mũi:

- Mà y là ai mà láo thế?

Thằng bên trái cười hềnh hếch:

- Trời! Tao tưởng công an chứ! Hóa ra là một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch!

- Mà y muốn gì? - Thằng bên phải hất hàm, rồi nó ngửa bàn tay, ngoắt ngoắt - Nếu muốn nát như như tương thì nhào vô!

Tiểu Long sầm mặt, chưa kịp đáp trả, đã nghe thằng thứ tư kêu:

- Ê, Tiểu Long!

Thằng thứ tư là thằng nhãi bị đánh.

Tiểu Long giật mình nhìn sang, giật mình thêm cái nữa khi nhận ra nó là thằng Gia Nghĩa.

- Ủa, mà y hử Gia Nghĩa! - Tiểu Long thẳng thốt - Mà đi đâu mà để bọn mất dạy này vây đánh vậy?

Gia Nghĩa đang ấp úng, thằng đứng giữa đã nhào vô Tiểu Long, găm lên:

- Mà y nói ai là mất dạy hử, thằng kia!

- Coi chừng, Tiểu Long!

Thằng Gia Nghĩa quỳnh quít hét, nhưng rồi miệng nó há hốc ra.

Tiểu Long nhanh nhẹn dạt qua một bên, tay trái gạt cú đâm của đối thủ, chân phải vung lên. “Bộp” một cái, cú đá trúng ngay be sườn thằng đứng giữa khiến thằng này cúi gập người ôm bụng rên:

- Thằng này có nghề, tụi mày ơi!

Như hai mũi tên, hai thằng còn lại lập tức bay vô từ hai bên. Nhưng chưa kịp đụng đến chéo áo của đối thủ, tụi nó đã thấy mắt hoa lên. Tiểu Long vọt lên không, mỗi chân đá về một phía. Nó đá mạnh đến mức ống quần bọc gió kêu “rẹt, rẹt”. Đám đánh nhau đâu có đứa nào biết “song phi cước” là tuyệt chiêu nhờ đó Tiểu Long thành danh. Vừa nghe hai tiếng “bộp, bộp”, Gia Nghĩa dụi mắt một cái đã thấy hai thằng kia văng ra hai hướng, đứa nào đứa nấy đang ôm vai nhăn nhó.

Tiểu Long nhếch mép nhìn đối phương:

- Tụi bay ba đứa đánh một mà không thấy xấu hổ hử?

Ruột nở từng khúc, Gia Nghĩa khoái chí “để” vô:

- Có ngon thì lấy một đánh ba như thằng bạn tao nè!

Ba thằng kia biết mình không phải là đối thủ của Tiểu Long, len lén cúi xuống lượm dép, lẳng lặng chuồn êm. À quên, tụi nó không chuồn êm. Chạy một hồi xa, dường như chưa hết ảm ức, một thằng quay lại chửi đồng:

- Đồ... đồ...

Nó chưa kịp nghĩ ra phải nói “đồ” gì cho hả tức, thằng Gia Nghĩa đã toét miệng cười:

- Đồ “cậy ít hiệp đồng” phải không, Xường?

oOo

Thằng Xường ở gần nhà Gia Nghĩa.

Nhà Gia Nghĩa là cửa hàng bán bánh kẹo.

Cách đây mấy hôm, nhỏ Bảo Ngọc, em gái thằng Xường, chạy qua mua kẹo, gặp thằng Gia Nghĩa liền trở mặt lên:

- Ủa, sao anh ở đây?

Tối lượt thằng Gia Nghĩa trở mặt:

- Mà y hỏi lạ! Tao không ở nhà tao thì tao ở đâu!

- Ý em không phải vậy! - Nhỏ Bảo Ngọc nhăn mũi - Tại em nghe anh Xường nói chiều nay anh với anh đi đăng ký học thêm tin học ở trung tâm dạy nghề nào đó mà!

Gia Nghĩa cười hề hề:

- Làm gì có chuyện đó! Thằng Xường nó bịa ra để lấy tiền đi thụt bi-da đó. Nó chuyên môn đánh bi-da độ, tao còn lạ gì!

- Đánh bi-da độ là sao?

Gia Nghĩa nhún vai:

- Là đánh bi-da ăn tiền chứ là sao! Như đánh bạc vậy mà!

Gia Nghĩa lim dim mắt, ngâm nga:

- Cờ bạc là bác thằng Bần,

Cửa nhà bán hết, tra chân vào cùm!

Nhỏ Bảo Ngọc thót bụng lại, mồ hôi ứa ra lấm tẩm trên trán. Lòng nó như thiêu như đốt. Tại thằng Gia Nghĩa cố tình đổ dầu vô lửa mà.

- Eo ôi, anh nói gì nghe ghê quá! - Bảo Ngọc rụt cổ - Anh không xạo em đó chứ? Anh Xường chơi bi-da ăn tiền thiệt hả?

- Mà y không tin thì thôi! - Gia Nghĩa cười khẩy, Bảo Ngọc làm nó tự ái quá - Chuyện đó cả khu phố này ai cũng biết hết, chỉ có ba mẹ mà y không biết thôi.

Thực bụng, thằng Gia Nghĩa chẳng ghét gì thằng Xường. Cũng chẳng định tâm hãm hại thằng này. Tại thằng Xường trước. Thằng Xường tự nhiên lôi nó vô chuyện đi học thêm. Thằng Xường cố tình biến nó thành “đồng minh” trong chuyện đánh lừa ba mẹ. Cho nên nó tức mình khai huyệch toẹt những hành vi bất hảo của thằng này.

Gia Nghĩa không ngờ những lời tố cáo của mình khiến thằng Xường bị ba mẹ nó cho một trận nên thân. Sau đó ba mẹ nó lên trường hỏi thăm, phát hiện thằng Xường chuyên cúp tiết đi thụt bi-da. Lại thêm một trận bầm mình bầm mẩy nữa. Thằng Xường xoa mông, khóc hu hu “Thù này không trả không phải là người”.

Từ bữa đó, Xường rủ thêm hai đứa bạn nữa, suốt ngày rình rập thằng Gia Nghĩa.

Con nhà Gia Nghĩa vô tâm, quên khuấy mất cuộc trò chuyện với Bảo Ngọc, cứ tỉnh bơ lơ lửng ngoài phố. Tối ngày thứ ba thì bị bọn thằng Xường chộp được.

Gia Nghĩa kể tới đó, đột ngột thò tay bá vai Tiểu Long:

- May mà mà y tới kịp! Nếu không chắc bữa nay tao giống như cái mền rách.

Tiểu Long nhìn vết bầm trên mặt bạn, tắc lưỡi:

- Mà y đã giống cái mền rách lắm rồi!

Gia Nghĩa xoa tay lên gò má, xuýt xoa:

- Ồ, tao nghe hơi đau đau.

Nó chợt đập bóp một cái vô lưng Tiểu Long:

- Chà, mày đánh nhau hay ghê! Cứ như trong phim ấy!

Gia Nghĩa năm ngoái học lớp 9A2 trường Thống Nhất. Nó đâu có biết Tiểu Long là con nhà võ. Nếu thấy Tiểu Long dùng đầu chọi bể gạch, chắc mắt nó còn lé xệ hơn nữa.

Tiểu Long này giờ vẫn dắt xe đi bên cạnh bạn. Nghe Gia Nghĩa bóp mình lên mây, nó mỉm cười leo lên yên:

- Tao đi nhé!

Gia Nghĩa lật đật chụp tay bạn:

- Từ từ đã!

Tiểu Long trấn an:

- Mày yên tâm đi! Tao nghĩ tụi thằng Xường không dám đụng tới mày nữa đâu!

Biết bạn hiểu lầm, Gia Nghĩa rồi rít thanh minh:

- Tao đâu có sợ tụi thằng Xường! Tao chỉ sợ em gái tao!

- Mày sợ em gái mày? - Tiểu Long dựng mắt lên - Là sao?

Mặt Gia Nghĩa xịu xuống:

- Em tao mà nhìn thấy tao như thế này, chắc chắn nó sẽ méc ba mẹ tao.

Gia Nghĩa càng giải thích, Tiểu Long càng thấy đầu mình kêu ong ong. Mặt nó nghệt ra:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến tao?

Gia Nghĩa toét miệng cười:

- Bây giờ mày về nhà tao chơi, em tao có hỏi, mày nói là khi nãy mày chở tao đi chơi chẳng may va phải gốc cây hay cột điện gì đó nên mặt mày tao mới “đẹp ra” như thế này.

Tiểu Long gật gù:

- Ồ, mẹo này hay đấy!

Đang xiêu xiêu, Tiểu Long bỗng lắc đầu quây quây:

- Không xong rồi! Va phải gốc cây sao chỉ có mỗi mình mày bầm mặt?

- Ồi trời, sao mày thật thà thế! - Gia Nghĩa kêu lên, lại vỗ lưng bạn một cái nữa - Này nhé! Xe đâm vào gốc cây nhưng đâm nhẹ thôi. Mày chống chân được, xe chỉ loạng quạng chứ không ngã. Chỉ có tao ngồi sau là văng xuống đường...

- Tao hiểu rồi. - Tiểu Long chớp mắt - Mày thông minh ghê. Hóa ra mày bịa chuyện giỏi không thua gì Quý ròm.

Gia Nghĩa sung sướng:

- Thế bây giờ mày về nhà tao nhé?

- Về ngay bây giờ ấy à? - Tiểu Long ngập ngừng hỏi lại, chợt nhớ đến cái hẹn với Quý ròm.

Thấy bạn có vẻ do dự, Gia Nghĩa hấp tấp nói thêm:

- Ủ. Mày giúp tao đi, rồi mai mốt đến giờ tin học tao nhường máy cho mày suốt hai tiết luôn, tao chỉ ngồi bên cạnh xem mày học thôi.

Tiểu Long liếm môi:

- Nhưng chắc gì tuần tới cô Bé Ba sẽ xếp tao với mày vào chung một nhóm?

- Chuyện đó mày để tao lo! - Gia Nghĩa nhún vai - Tao sẽ xin cô. Nghe tao miêu tả một hồi thế nào cô cũng xiêu lòng. Năn nỉ là nghề của tao mà!

Tưởng nó khoe nghề gì, lại khoe nghề năn nỉ! Ý nghĩ trong đầu khiến Tiểu Long bất giác phì cười.

Gia Nghĩa nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Long, không biết thằng này cười chuyện gì, lại sốt sắng bổ sung:

- À, tao quên nói với mày. Nhà tao bán bánh kẹo. Mày về nhà tao, tao lấy kẹo cho mày ăn!

2. Chương 02

Cửa hàng bánh kẹo nhà thằng Gia Nghĩa không lớn như cửa hiệu Kinh Đô hoặc Hỷ Lâm Môn, chỉ có hai nhân viên bán hàng.

Đằng trước là chiếc tủ kính bày các loại bánh hấp dẫn như bánh quy, bánh xốp, bánh chocolate, bánh kem kẹp... Bên trong là một cái giá gỗ chạy sát tường trưng các hộp bánh đủ hình dáng, màu sắc và nhãn hiệu từ Bibica, Vinabico, Hancofood, đến Kinh Đô, Hữu Nghị, Hải Hà... Ngay bên dưới là kệ gỗ nhiều nấc xếp thành hình bậc thang, được lấp đầy bởi những chiếc hũ thủy tinh to có nắp đậy màu đỏ, bên trong bánh quế, kẹo đậu phộng, kẹo dừa... đang nhìn ra như mời mọc.

Gia Nghĩa chỉ tay vào con nhỏ mặc áo xanh, cài băng-đô trắng ngang mái tóc, khoe:

- Em gái tao đó. Nó tên là Gia Nhân.

Tiểu Long giật mình:

- Em mày tên gì kỳ vậy? Nghe giống như... như... người giúp việc nhà.

Gia Nghĩa khoe hiểu biết:

- “Nhân” này không có nghĩa là “người”. “Nhân” là nhân đức, nhân hậu. Là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Đạo Nho gọi là “ngũ thường”. Nhà tao có ba anh em. Anh tao là Gia Trí, tao là Gia Nghĩa, em tao là Gia Nhân.

Tiểu Long nghe thằng Gia Nghĩa thao thao, bụng phục lăn. Tiểu Long không biết con nhà Gia Nghĩa chỉ lặp lại những gì ba nó nói.

Khoe hiểu biết xong, Gia Nghĩa ra oai:

- Gia Nhân!

Con em ngược lên nhìn thằng anh. Tiểu Long để ý thấy em gái thằng Gia Nghĩa có khuôn mặt trắng trẻo, vàng trán rất thông minh. Đôi lông mày của Gia Nhân dài và thẳng, toát ra vẻ tự tin. Nó đeo kính cận, nom hao hao nhỏ Hạnh. Nhưng đôi mắt đang đóng đưa sau tròng kính lại trông láu lỉnh giống Quý ròm.

Gia Nghĩa lại nói, ngược ưỡn ra:

- Lại đây, tao giới thiệu bạn tao nè.

Khi Gia Nhân lại gần, Gia Nghĩa hào hứng khoe:

- Đây là Tiểu Long, bạn cùng lớp với tao. Tiểu Long là đệ nhất cao thủ trong giới học trò đó. Mày mà thấy Tiểu Long bay người song phi như Lý Liên Kiệt chắc mày phục lăn.

Vừa nói nó vừa cầm tay Tiểu Long giơ lên cao như trọng tài quyền Anh tuyên bố võ sĩ thắng trận khiến thằng này ngượng đỏ cả mặt, quýnh quýnh rút tay lại.

Gia Nhân nhìn “đệ nhất cao thủ”, khẽ gật đầu:

- Dạ, em chào anh!

Tiểu Long chưa kịp nói gì, Gia Nhân đã quay sang ông anh, cặp lông mày nhăn tít:

- Mặt anh bị sao vậy?

- Mặt tao ấy hả? - Gia Nghĩa ập ứng đáp và đá khễ vào chân Tiểu Long.

Cử chỉ của thằng Gia Nghĩa không lọt khỏi mắt em gái nó. Gia Nhân vùng kêu:

- A, em biết rồi! Anh và anh Tiểu Long vừa đi đánh nhau về phải không? Chà, hèn gì mà anh khen tài đánh nhau của anh Tiểu Long rồi rít.

- Bậy nào! - Gia Nghĩa hừ mũi, và lại đá Tiểu Long một cái nữa.

- Không phải đâu em! - Bị đá tới hai cái, Tiểu Long đành đưa tay quệt mũi, bối rối nói.

Nó không hiểu tại sao cái chuyện dễ nói như thế đột ngột đâm ra khó nói quá chừng. Chắc tại đôi mắt nhỏ Gia Nhân trong suốt như hai viên bi ve ngâm trong nước. Nhìn vào đôi mắt sáng ngời đó, Tiểu Long có cảm giác như nhìn vào cỗ máy phát hiện nói dối. Nên nó cứ lưỡng lự mãi. Nó sợ Gia Nhân nghĩ nó là “đệ nhất cao thủ” về bịa chuyện trong giới học trò.

- Không phải là sao hở anh? - “Cỗ máy phát hiện nói dối” rọi thẳng vào mặt Tiểu Long.

Không biết “cỗ máy” đó có phát ra nhiệt lượng không mà Tiểu Long nghe mặt nóng bừng. Nó lại quệt mũi, lấp bắp:

- Là sao hở? Là... là... không có đánh nhau chứ sao!

Thấy Gia Nhân không tỏ vẻ gì lay động trước lời khẳng định của mình, Tiểu Long lật đật nói tiếp, cố quên đi cảm giác đang đút đầu vô lò nung:

- Khi nãy anh chở anh Gia Nghĩa đi ngoài phố, mãi nói chuyện thế là đâm xe vô gốc cây hồi nào không hay.

Gia Nhân không nói gì, nhưng trông mặt biết nó chẳng tin tí ti ông cụ nào. Tiểu Long liếc Gia Nhân một cái, lo lắng hít vào một hơi, gằn cổ mô tả:

- Ghê lắm nhé, đâm một cái “đùng”...

Gia Nghĩa đá vào chân bạn lần thứ ba, mặt nhăn hí:

- Mày nhớ lộn rồi. “Đùng” đâu mà “đùng”! Đâm nhẹ nhẹ thôi!

- Ồ, anh quên! - Tiểu Long đưa tay gỡ đầu, lồm cồm - Đâm nhẹ hều à. Chỉ có người ngồi phía sau văng xuống đất thôi. Anh ngồi đằng trước cố giữ cho xe đừng ngã, may mà chống được chân xuống đất.

Nói xong, sợ con em không tin, Tiểu Long quay sang thằng anh:

- Đúng thế không mày?

Gia Nghĩa nhìn lên trần nhà, bụng rửa thềm thằng mập toí bời:

- Đúng hay không thì mày tự biết chứ. Đây là chuyện thật chứ có phải chuyện bịa đâu mà phải hỏi tao.

Tiểu Long quay sang Gia Nhân, cố ép mình nặn ra một nụ cười, theo cái cách một đứa học trò không thuộc bài vẫn cười nịnh như thế để mong cô giáo thương tình đừng hỏi han gì nó nữa.

Nhưng đối diện với Tiểu Long hôm nay là một đứa con gái lòng gang dạ sắt. Nhìn nụ cười gượng gạo vừa vẽ ra trên mặt Tiểu Long, Gia Nhân chẳng xúc động mảy may. Nó nói, giọng tỉnh khô:

- Muốn biết thật hay bịa, em không cần hỏi anh Gia Nghĩa, cũng không cần hỏi anh Tiểu Long.

Gia Nghĩa thấp thỏm:

- Chứ mày định hỏi ai? Lúc tụi tao đâm xe vô gốc cây, hông có ai nhìn thấy hết á. Lúc đó không hiểu sao đường sá vắng tanh.

Gia Nhân xoay mình bước ra cửa. Nó vừa đi vừa nói:

- Em hỏi chiếc xe. Đâm vô gốc cây chắc chắn chiếc xe không móp cũng méo.

- Thôi, mày khỏi cần hỏi chiếc xe làm chi. - Gia Nghĩa thở dài - Nó chẳng móp méo gì hết á. Tụi tao có đâm xe vô gốc cây thật đâu!

Chỉ đợi có vậy, Gia Nhân quay phắt lại. Mắt nó nheo nheo sau tròng kính, mặt mày tí tởn như thể vừa bắt được trộm:

- Vậy là anh và anh Tiểu Long vừa đi đánh nhau về thật phải không?
- Tao chả đánh ai hết. Chỉ có tụi thằng Xường vây đánh anh mày te tua thôi.

Gia Nghĩa trông vào mặt vẻ rầu rầu, cổ nhún mạnh hai tiếng “te tua”.

Bộ tịch của thằng anh khiến con em động lòng:

- Tại sao tụi thằng Xường đánh anh?
- Thì chuyện hôm trước đó. - Gia Nghĩa ầm ức - Nó phịa là nó đi học thêm với tao để “khoảng” tiền ba mẹ nó. Em gái nó qua mua kẹo, thấy tao ở nhà liền thắc mắc. Thế là mọi chuyện vỡ lở.

Gia Nhân là con nhỏ thông minh. Nó không cần hỏi thêm, chỉ gật đầu:

- Em hiểu rồi. Tối nay em sẽ méc ba mẹ.
- Mày độc ác vừa vừa thôi chứ! - Gia Nghĩa la hoảng - Mày muốn tao bị ăn đòn nữa hả?

Gia Nhân mỉm cười, nó nói với anh nó mà như thể con chị đang trấn an thằng em:

- Ba mẹ không phạt anh đâu. Em méc ba mẹ để ba mẹ qua méc với ba mẹ nó. Thế nào nó cũng bị đánh bết đít.
- Thôi thôi! - Gia Nghĩa khoát tay lia lịa - Khi nãy tụi nó bị Tiểu Long trừng phạt là đủ rồi. Mày đừng có làm cho nó thù tao hơn nữa.
- Anh không muốn ba mẹ biết thì thôi. Để em đi lấy dầu xức cho anh.

Nói xong, Gia Nhân chạy lại chân cầu thang đằng sau kệ gỗ, hối hả vọt lên lầu.

Gia Nghĩa quay sang Tiểu Long, mặt tí tởn:

- Mày thấy em gái tao dễ thương không?

oOo

Bữa đó Tiểu Long ở chơi nhà thằng Gia Nghĩa đến tối mịt, gần tới giờ cơm mới đạp xe về. Suốt buổi, nó trò chuyện với thằng Gia Nghĩa thì ít mà trò chuyện với con nhỏ Gia Nhân thì nhiều. Hai anh em thằng Gia Nghĩa đều liến thoắng, nhưng không hiểu sao nó thích nói chuyện với nhỏ em hơn, mặc dù thằng anh rất nhiệt tình, cứ chốc chốc lại bốc trộm một nắm kẹo trong hũ, hào phóng nhét vào tay nó.

Tiểu Long không mê kẹo, nhưng mãi nói chuyện với nhỏ em, thằng anh ngồi bên cạnh nhét vô tay cây nào nó đưa lên miệng cây đó.

Ăn kẹo nhiều quá, tối đó nó phải thức dậy chạy đi uống nước cả chục lần.

Chưa hết, sáng ra vừa lò dò tới cửa lớp, nó còn bị Quý ròm “tạt nguyên một thùng nước lạnh” vô mặt.

- Mày biết hứa lèo từ bao giờ thế hả, mập? - Quý ròm hầm hầm, có cảm giác nó sắp sửa phun khói qua lỗ mũi - Mày có biết chiều hôm qua tao đợi mày đến đỏ cả mắt, không dám đi đâu nữa bước không?
- Xin lỗi mày nha. - Tiểu Long khịt khịt mũi - Tại hôm qua tao kẹt thành linh.
- Hôm qua mày đi đâu thế?
- Tao đâu có đi đâu. - Tiểu Long ngó lơ chỗ khác.
- Xạo đi mày! - Quý ròm nhìn bạn lom lom - Hôm qua tao đợi mày dài cổ, gọi điện thoại đến nhà mày, nghe nhỏ Oanh bảo mày ra khỏi nhà từ lúc năm giờ.

Túng thế, Tiểu Long đành khai thật:

- Thì lúc đó tao đang định chạy đến mày. Nhưng dọc đường thấy thằng Gia Nghĩa ở tổ 1 bị một đám vây đánh, thế là tao nhào vô.

Thoạt đầu Quý ròm không tin lắm. Tại nó thấy thằng mập hôm nay khang khác thế nào. Nhưng lát sau, nghe thằng Gia Nghĩa bô bô kể chuyện Tiểu Long tung người lên không trở tài song phi đánh bại một lúc ba đứa ra làm sao thì Quý ròm mới hết nghi ngờ.

Nhưng Quý ròm chỉ hết nghi lúc đó thôi. Mấy ngày sau nó bắt đầu nghi trở lại.

Tại mấy ngày sau, Tiểu Long bỗng dưng biệt tăm biệt tích, chẳng thấy qua chơi hoặc gọi điện thoại tán phét với nó như mọi lần. Nó gọi qua nhà Tiểu Long, bao giờ cũng nghe người nhà bảo Tiểu Long đi vắng. Quý ròm hỏi nhỏ Hạnh hóm rày có thấy Tiểu Long đâu không, nhỏ Hạnh lắc đầu: Không thấy!

Quý ròm ngạc nhiên quá. Gặp Tiểu Long trên lớp, nó vội vàng tóm lấy, nheo mắt hỏi:

- Mấy bữa nay chiều nào mày cũng đi ngoài đường hết hả?

- Ờ... ờ... - Tiểu Long nhìn bạn bằng ánh mắt cảnh giác.

- Và chiều nào mày cũng thấy thằng Gia Nghĩa bị một đám vây đánh hết hả?

- Đâu có! Ai bảo mày vậy? - Tiểu Long giương mắt éch, không biết Quý ròm đang xỏ xiên.

- Không có à. - Quý ròm gãi đầu, vờ vịt - Thế mà tao cứ ngỡ chiều nào mày cũng bận tung người lên không trở tài song phi để cứu thằng Gia Nghĩa hết chứ.

Tiểu Long bắt đầu ngờ ngợ. Nó nhìn Quý ròm, thấy mặt mày thằng này vẫn nghiêm nghị, chẳng có vẻ gì đang trêu nó. Nhưng câu nói của Quý ròm vẫn khiến nó nghe lạnh lạnh sống lưng.

- Nhìn gì mà nhìn! - Quý ròm nhếch môi - Không đánh nhau thì mày tiêu tốn mấy buổi chiều vừa rồi vào chuyện gì?

Biết không thể giấu thằng bạn tinh quái này được, Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, rụt rè:

- Thì tao qua chơi nhà thằng Gia Nghĩa...

- Chà, tự nhiên mày lại thân nhau với nó! Chuyện lạ à nha!

Đang lúng túng, Tiểu Long chợt nhớ ra một chuyện, mắt liền sáng lên:

- Nhà thằng Gia Nghĩa bán bánh kẹo.

- Ra vậy! - Quý ròm gục gặc đầu - Hóa ra mày qua chơi nhà nó là để được tha hồ ăn bánh kẹo?

Tiểu Long hí hửng:

- Ờ. Tao muốn ăn bao nhiêu cũng được. Nó trả ơn tao chuyện tao đánh đuổi tụi thằng Xường giùm nó.

Quý ròm lại gật gù:

- Tuyệt quá!

Và Tiểu Long lại hí hửng hứa theo:

- Tuyệt quá đi chứ!

Nhưng Tiểu Long chỉ hí hửng được chút xíu thôi. Quý ròm bắt thần gằm lên khiến niềm vui trong lòng Tiểu Long lập tức tắt ngóm:

- Mày tưởng tao là con nít hử, mập? Từ khi chơi với mày chưa bao giờ tao thấy mày mê bánh kẹo, thế mà bây giờ chỉ vì mấy hũ kẹo mà mày dọn tới ở nhà thằng Gia Nghĩa hết ngày này đến ngày khác là sao?

Quý ròm làm Tiểu Long rét run. Thằng bạn nó người thì ròm mà cái miệng rộng quá mang tai. Nghe nó gằm gù, Tiểu Long đã hoảng. Cái giọng điều tra như công an truy vấn tội phạm của nó càng làm Tiểu Long toát mồ hôi.

Tiểu Long bối rối quá, lại đưa tay quẹt mũi, làm như nó nhất định không chịu để cho cái mũi ở yên:

- Thực ra... thực ra...

- Thực ra sao? Khai thật đi! - Quý ròm khoái chí ghim mắt vào bộ mặt đang thuôn ra của Tiểu Long, cất tiếng giục.

Tiểu Long liêm môi:

- Thực ra thì thằng Gia Nghĩa năn nỉ tao qua chơi với nó.

Quý ròm chớp mắt:

- Chắc là nó muốn mày dạy võ cho nó?

- Không phải. Nó muốn tao qua nhà nó để nó dắt đi chơi.

Quý ròm nhìn sững bạn:

- Năm nay mày bao nhiêu tuổi rồi Tiểu Long?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày cũng biết tao bằng tuổi mày mà.

- Mày bằng tuổi tao? Tức là mười lăm, sắp mười sáu tuổi?

- Ờ.

- Thế mà phải có người dắt mày đi chơi? - Giọng Quý ròm đột nhiên vang vang như phát ra từ một chiếc kèn trompette - Mày có vừa bị chó dại cắn không vậy?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Nhưng sự thực là như thế mà.

- Sự thực cái đầu mày! - Quý ròm phát khùng - Mày muốn tao đập mày hả, mập?

Quý ròm mà đập Tiểu Long có lẽ không khác mấy sợi lông đập vào bao gạo, chẳng hề hấn gì. Nhưng Tiểu Long vẫn sợ. Nó không sợ thằng ròm đập. Mà sợ thằng ròm giận. Cho nên nó nuốt nước bọt:

- Tao nói thật đó. Thằng Gia Nghĩa muốn qua chơi nhà con nhỏ kia nhưng không dám đi một mình nên rủ tao đi theo.

Mắt Quý ròm sáng trưng như đèn pha:

- Con nhỏ nào vậy?

- Tao nói ra mày cũng không biết đâu. Nhỏ này tên Liên, học bên trường Thái Bình.

Quý ròm đảo mắt nhìn quanh:

- Thằng Gia Nghĩa đâu rồi há? Tao phải ghẹo nó mới được!

- Đứng, đứng! - Tiểu Long hốt hoảng kêu lên - Tao đã hứa với nó là không nói chuyện này với ai. Tại mày không tin tao, tao mới kể cho mày nghe.

- Thôi, được rồi. - Quý ròm láu lỉnh - Tao sẽ giữ kín chuyện này, nhưng với một điều kiện.

Tiểu Long hồi hộp:

- Điều kiện gì?

- Mỗi khi đi chơi với thằng Gia Nghĩa về, có chuyện gì hay hay mày kể tao nghe với!

- Chuyện hay hay là chuyện gì?

Quý ròm háp háy mắt:

- Chuyện nó qua nhà nhỏ Liên đó.

Tiểu Long ngẩn ra:

- Tao thấy có gì hay đâu?

Quý ròm ngạc nhiên:

- Thế nó không tán tỉnh nhỏ Liên à?
- Không.

Mắt Quý ròm càng lúc càng trở lên:

- Chứ nó qua đó làm gì?
- Thì nó ngồi trên ghế chứ làm gì.
- Chỉ ngồi trên ghế thôi à? - Quý ròm cố nén một tiếng la.
- Ừ.
- Thế nhỏ Liên đâu?

Tiểu Long chép miệng:

- Nhỏ Liên ngồi trên chiếc ghế khác.
- Còn mày ngồi chính giữa hai đứa nó? - Quý ròm nhếch mép, có vẻ đã bắt đầu điên tiết.
- Bậy. - Tiểu Long thật thà - Tao ngồi sau lưng thằng Gia Nghĩa.
- Rồi sao nữa?
- Ngồi chán rồi hai thằng lếch thếch kéo nhau ra về chứ sao.
- Trời ơi là trời!

Quý ròm miệng la trời, mặt ngửa lên trời, hai tay cũng giơ lên trời luôn, mắt nhắm tịt, như đang diễn lại cảnh bố của chú gấu Po bất ngờ phát hiện con trai mình không mê nghề nấu mì gia truyền mà mê tíu võ thuật trong bộ phim hoạt hình Kungfu Panda.

Đến khi Quý ròm mở mắt ra, nhìn xuống đất, chú gấu Po, à quên, Tiểu Long đã chạy mất.

3. Chương 03

Tiểu Long không hề bịa chuyện.

Hôm đầu tiên, nó ghé nhà thằng Gia Nghĩa là do thằng này năn nỉ. Thằng này muốn Tiểu Long làm chứng chuyện bầm mày bầm mặt của nó là do ngã xe.

Tưởng vậy là xong, không ngờ chiều hôm sau Gia Nghĩa lại gọi điện thoại rủ Tiểu Long đến nhà chơi khiến thằng này chưng hửng:

- Mày lại vừa đánh nhau bầm mặt với tụi thằng Xường nữa hả?
- Làm gì có!

Tiểu Long nhú mày:

- Thế mày rủ tao qua nhà mày làm gì?
- Qua ăn kẹo. Tao đãi mày. Như hôm qua đó.
- Tao hết thích ăn kẹo rồi. - Tiểu Long một tay áp ống nghe vào tai, tay kia vuốt vuốt nơi cổ họng - Tối hôm qua tao lục đục uống nước suốt đêm, sợ lắm rồi.
- Thì bữa nay mày ăn ít thôi.

Tiểu Long ngập ngừng:

- Để tao suy nghĩ đã.

Nghe vậy, ở đầu dây bên kia thằng Gia Nghĩa nín thở chờ đợi. Nhưng chờ một hồi, thấy Tiểu Long chẳng ọ ẹ gì, như thể đang thi nhau xem đứa nào làm thình lâu hơn đứa nào, nó sốt ruột hỏi:

- Mà suy nghĩ xong chưa?

- Chưa.

- Suy nghĩ lẹ đi! - Gia Nghĩa giục, rồi nói thêm - Em gái tao mới hỏi thăm mày đó.

- Gia Nhân có hỏi thăm tao hử? - Tiểu Long liếm môi hỏi lại, mặc dù nó biết chắc là nó nghe rất rõ.

- Ồ. Nó bảo anh Tiểu Long nói chuyện vui ghê!

Tiểu Long không biết thằng Gia Nghĩa đang dúc tở, lại hỏi hộp:

- Nó có bảo vậy thật hử?

- Tao xạo mày làm gì!

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay, Tiểu Long chưa nghe ai khen mình “nói chuyện vui ghê”. Mỗi lần nó mở miệng, Quý rơm toàn mắng nó “đồ ngốc tử”. Cho nên con nhà Tiểu Long sướng rơn. Nó lim dim mắt:

- Em gái mày có nói gì tao nữa không?

- Có. Nói nhiều lắm. Nó bảo mày giỏi võ, lại sẵn sàng xả thân vì bạn. Nó bảo nó rất tự hào vì tao chơi thân với mày.

Trong lớp, Tiểu Long thuộc tổ 4, ngồi ở dãy bàn bên tay mặt, gần cuối lớp. Gia Nghĩa thuộc tổ 1, ngồi ở dãy bàn đầu bên tay trái, ngay chỗ thằng Quang sút ngồi năm ngoái. Năm lớp chín, Tiểu Long và Gia Nghĩa lại học hai trường khác nhau. Do vậy, lên lớp mười hai đứa hằng ngày vẫn chạm mặt nhau nhưng chẳng trò chuyện hay qua lại gì. Mỗi khi học tin học, có xếp chung một nhóm cũng chỉ toàn vặc nhau để giành máy. Nghĩa là chẳng thân thiết tí ti ông cụ nào. Chiều hôm qua, Tiểu Long có giải vây cho Gia Nghĩa cũng chỉ là tình cờ. Thế nhưng con nhà Tiểu Long chẳng quan tâm đến thực tế đó. Cảm xúc của nó đang chạy đua với những lời khen tới tấp của con nhỏ Gia Nhân. Tất cả những gì nó nghĩ được trong lúc này là trên thế giới chắc chắn không có cặp anh em nào dễ thương bằng anh em thằng Gia Nghĩa. Cho nên thằng bạn nó vừa nói xong là nó gật đầu ngay:

- Ồ, lát tao ghé!

Nửa tiếng sau Tiểu Long hớn hử đạp xe tới nhà bạn, vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo, trông mặt có cảm giác hôm nay nó vừa đón sinh nhật vừa đón trung thu cùng một ngày.

Nhưng đến nhà thằng Gia Nghĩa rồi thì lòng nó lập tức xẹp xuống. Khách hàng quá đông nên nhỏ Gia Nhân chẳng có thì giờ nói chuyện với người “nói chuyện vui ghê”. Nó chỉ kịp gật đầu chào Tiểu Long một cái rồi lật đật chúm mũi vô tủ kính và các kệ bánh kẹo, tay loay hoay cột cột gói gói.

Tiểu Long đứng bên cạnh, khuỷu tay chống lên đầu tủ kính, lặng lẽ thấy cho nhỏ Gia Nhân hai cái nhìn thất vọng, ba cái nhìn buồn bã và bốn cái nhìn giận dữ nhưng con nhỏ này không thềm nhìn.

Đến khi Gia Nhân quay lại thì nó lại không buồn nhìn vô mặt Tiểu Long mà nhìn vô tay thằng này.

- Ô. - Gia Nhân hốt hải kêu lên - Anh đừng chống tay lên đó. Coi chừng bể kính!

Tiểu Long tên tò nhắc cùi tay lên, định ném về phía nhỏ Gia Nhân một cái nhìn tức tối thì thằng Gia Nghĩa đã kéo tay nó:

- Đứng đây làm gì. Để cho nó bán. Mày đi chơi với tao đi!

Thoạt đầu Tiểu Long đã định vùng vằng “Tao không đi đâu hết” nhưng nó kịp nghĩ lại nếu tiếp tục đứng đây thì nó giống như vật thừa ra, trông chẳng giống ai hết, thế là nó đành âu sầu đi theo thằng Gia Nghĩa.

oOo

Tiểu Long ngồi đằng trước ề cở đạp, thằng Gia Nghĩa ngồi phía sau luôn miệng chỉ trỏ “Queo phải! Queo trái!”. Một lát lại “Queo trái! Queo phải!”.

Queo một hồi, xe luồn vào một con hẻm mát rượi. Khu đất này chưa xây cất nhiều nên nhà nào cũng có một khoảnh vườn nho nhỏ. Chuối, măng cầu, vú sữa và các loại rau mọc lan ra cả bờ rào.

Tiểu Long tò mò:

- Đi đâu đây mà?
- Tới nhà bạn tao.
- Bạn trai hả?
- Không. Bạn gái.
- Ẹc!
- Ẹc gì mà ẹc!
- Đứa nào vậy?
- Mà không biết đâu.

Tiểu Long cảm cú đập một lúc, lại hỏi:

- Con nhỏ đó tên gì?
- Liên.
- Nó học lớp mấy?
- Cũng lớp mười như tui mình. Nhưng nó học bên trường Thái Bình.
- Sao mà quen nó?
- Mẹ nó là bạn hàng của mẹ tao. Mẹ nó có sạp bánh kẹo ngoài chợ Bàu Sen. Mẹ tao sai tao chở hàng qua nhà nó hoài. Riết rồi quen.

Gia Nghĩa nói, Tiểu Long tin ngay. Nhưng đến khi thằng Gia Nghĩa kêu nó đâm đầu xe vô căn nhà có trồng mấy cây cau trước ngõ thì nó bắt đầu ngờ.

Chỉ có mẹ nhỏ Liên là vồn vã với thằng bạn nó. Còn đứa con gái thấy khách vô chỉ gặt đầu một cái rồi cảm cú học bài.

Nhỏ Liên cũng chẳng buồn rót nước mời khách, nhường tất tần tật việc đón tiếp cho mẹ nó. Cả khi mẹ nó la “Con ra ngồi nói chuyện với bạn đi con!”, nó cũng lí nhí “Con đang học bài” rồi tiếp tục cảm mặt xuống bàn. Cho đến khi mẹ nó chạy ra chợ, nhỏ Liên cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Bất gặp Tiểu Long nhìn mình, Gia Nghĩa có vẻ ngỡ ngàng. Nó rón rén ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, hỏi:

- Bạn đang học bài gì vậy, Liên?
- Hình học.
- Chắc là bài Hệ thức lượng trong tam giác phải không?
- Đúng rồi. Sao bạn biết? - Nhỏ Liên ngẩng mặt lên khỏi trang sách, nhìn sang Gia Nghĩa làm thằng này mừng hóm.
- Biết chứ. - Gia Nghĩa sung sướng đáp - Lớp mình cũng đang học bài này.

Tiểu Long sè sẹ ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh Gia Nghĩa, giương mắt quan sát. Nó thấy nhỏ Liên nhan sắc trông cũng bình thường, không hiểu sao thằng Gia Nghĩa khoái con nhỏ này đến mức được con nhỏ này nhìn một cái, hỏi một câu, mặt mày đã nở ra như cây khô gặp nước.

Đề tài học tập giúp không khí bớt nặng nề được một chút. Nhưng chỉ một chút đó thôi, rồi câu chuyện lại tắc tị. Tiểu Long ngạc nhiên thấy thằng Gia Nghĩa ngồi ngậm tằm, không chịu tiếp tục khai thác đề tài “hệ thức lượng” béo bở này.

Gia Nghĩa ngồi hoài, ngồi hoài, hết gãi đầu tới gãi cổ, vẻ như nó không biết làm gì với hai bàn tay của mình.

Mãi một lúc nó mới chợt nghĩ ra đề tài mới. Nó thò tay vỗ vai Tiểu Long:

- À, quên giới thiệu với Liên. Bạn mình nè.

Lẽ ra Gia Nghĩa phải giới thiệu Tiểu Long từ lúc mới vào nhà, bây giờ sắp ra về nó mới bô bô lên làm Tiểu Long nhột nhột như có kiến chui vào cổ áo.

Nhỏ Liên dĩ nhiên đã trông thấy Tiểu Long ngay từ đầu. Nhưng nó vẫn lịch sự:

- Bạn cùng lớp với Gia Nghĩa hả?

- Ừ. - Mặt Gia Nghĩa lại rạng ra - Bạn cùng lớp. Bạn mình tên là Tiểu Long.

Rồi không biết nói gì thêm, nó toét miệng khoe:

- Tiểu Long đá song phi hay lắm đó. Bay lên là “bịch, bịch”.

- Eo ôi, Liên sợ đánh nhau lắm! - Nhỏ Liên nhăn mặt, như thể nó không hiểu tại sao thằng Gia Nghĩa lại kết bạn với một đứa du côn du kê như vậy.

Nghe Gia Nghĩa hăng tiết ba hoa, Tiểu Long đã khóc thầm trong bụng, nghe nhỏ Liên nói vậy nó bỗng muốn khóc ra miêng quá sức.

Không khóc được, Tiểu Long chích vào mũi bạn làm thằng Gia Nghĩa giật nảy người, quay phắt lại:

- Gì?

- Về thôi!

oOo

Vừa đạp xe lóc cóc Tiểu Long vừa vặc bạn:

- Bộ mày hết chuyện nói rồi sao mà đem chuyện đánh đấm của tao ra khoe với nó?

- Thì tao hết chuyện thật chứ bộ! - Gia Nghĩa thở đánh thượt - Có chuyện gì đâu mà nói.

Thú nhận của Gia Nghĩa khiến Tiểu Long méo xệch miệng. Nó đã khờ, không ngờ có đứa còn khờ hơn. À, mà thằng Gia Nghĩa thực ra đâu có khờ. Gia Nghĩa mồm miệng liến láu quá đi chớ! Chỉ khi đối diện nhỏ Liên mặt nó mới đực ra như ngỗng ỉa thôi.

- Thế sao mày bảo mày quen nó? - Tiểu Long tò mò.

- Quen chứ sao! Đi tới đi lui riết rồi quen. Nhưng hổng có trò chuyện bao lăm hết á.

Ra vậy! Tiểu Long nhủ bụng. Chắc thằng Gia Nghĩa quen với nhỏ Liên cũng giống như mẹ nó quen với bà bán cá ngoài chợ. Cách nói chuyện chắc cũng vậy: “Rổ cá này bao nhiêu?” - “Năm chục ngàn” - “Bớt bớt chút đi. Bốn chục ngàn thôi” - “Ừa, bán mở hàng luôn”. Chả tình cảm tí ti nào!

Nhớ lại cuộc đối thoại chán phèo khi nãy giữa Gia Nghĩa và nhỏ Liên, Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Tao thấy nhỏ Liên có vẻ thích nói về chuyện học tập.

- Ờ. - Gia Nghĩa hờ hững đáp.

- Thế sao khi nãy mày không hỏi tiếp nó về bài Hệ thức lượng trong tam giác?

- Hỏi sao?

- Thì hỏi nó học bài có chỗ nào không hiểu không. Có bài tập nào giải không được không. Nếu nó bảo có, mày nhào vô giúp nó. Thế là thân nhau ngay tút xút!

Tiểu Long tập tành làm quân sư quạt mo. Gia Nghĩa không biết thằng bạn mình không hề có kinh nghiệm gì trong chuyện này, giọng thán phục:

- Mày thông minh ghê!

Tiểu Long được khen thông minh chẳng khác nào Quý ròm được khen giỏi võ. Nhưng nó chưa kịp sướng, thằng Gia Nghĩa đã nói tiếp:

- Mày nghĩ giống y như tao!

Tiểu Long cụt hứng, nhăn mặt:

- Thế sao mày không hỏi nó?

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Mày cũng biết tao học toán như thế nào rồi mà. Có bao giờ tao môn men được tới điểm 7, điểm 8 đâu. Tao hỏi nó, rồi nó nhờ tao chỉ giùm, hổng lẽ lúc đó tao ngồi trơ thổ địa?

Gia Nghĩa đau khổ tuôn một tràng vừa giơ hai tay lên trời khiến chiếc xe chao đi, suýt nữa tông vô hàng rào ven đường.

Tiểu Long ghì tay lái, ngoảnh đầu lại hiến kế:

- Chuyện nhỏ! Quý ròm là “thần đồng toán”, mày nhờ nó giúp cho.

- Nhờ thằng Quý tới kèm học cho nhỏ Liên á? Mày xúi tao “giao trứng cho ác” hả Tiểu Long?

- Tao đâu có nói vậy. - Tiểu Long toét miệng cười - Ý tao là mày nhờ Quý ròm kèm cho mày.

Gia Nghĩa lộ vẻ ngần ngại:

- Tao đâu có thân với thằng Quý. Tự nhiên tới nhờ nó kèm toán, kỳ kỳ thế nào!

- Để tao nói giùm cho. - Tiểu Long nhiệt tình - Tao sẽ bịa ra lý do là... là...

Tiểu Long muốn giúp bạn nhưng lấp bắp cả buổi chẳng nghĩ ra được lý do nào chính đáng. Nó cố thu thập các ý nghĩ nhưng làm như có một con dê đang chắn ngang óc nó.

- Mày nói với thằng Quý như thế này này. - Tới phiên thằng Gia Nghĩa mách nước - Là ba tao thấy tao học toán ẹ quá nên treo thưởng cho tao. Cứ một bài tập 8 điểm là tao được thưởng mười ngàn đồng, 9 điểm thì được hai chục ngàn, 10 điểm là năm chục.

Tiểu Long reo lên:

- Ồ, hay đấy! Nói thế là thằng ròm tin ngay!

4. Chương 04

Tiểu Long nói với Gia Nghĩa thì hăng hái như vậy nhưng khi gặp Quý ròm nó chẳng biết phải mở miệng như thế nào. Nhờ Quý ròm kèm toán cho nó hoặc cho nhỏ Oanh em gái nó thì còn được. Tự nhiên lại nhờ kèm cho thằng Gia Nghĩa, đúng là “ăn cơm nhà thối tù và hàng tổng”, hờ ra có khi thằng ròm lại mắng cho. Nghĩ vậy, Tiểu Long cứ lưỡng lự mãi.

Chỉ đến hôm qua, thấy Quý ròm có vẻ háo hức muốn nghe “chuyện hay hay” của thằng Gia Nghĩa, Tiểu Long mới tin là mình có cơ hội. Nó thao thức suốt một đêm, sáng nay vừa thấy Quý ròm lò dò tới cửa lớp, nó lật đật kéo tay thằng này chạy như bay về phía chiếc ghế đá ở góc sân.

- Gì thế hở mày? - Quý ròm đặt móng xuống băng ghế, hỏn hển.

- Mấy bữa nay tao định nói với mày chuyện này. - Tiểu Long lấp lửng thăm dò.

- Chuyện gì nói đại đi! - Quý ròm đưa tay vuốt ngực, nhăn nhó - Mày học cái thói vòng vèo này của ai vậy?

Thế là Tiểu Long “nói đại”. Nó nói về nỗi khổ tâm của thằng Gia Nghĩa khi học toán, về mức thưởng ba thằng này treo cho mỗi điểm 8, điểm 9, điểm 10, về chuyện Gia Nghĩa muốn thọ giáo Quý ròm nhưng ngần ngại... Tiểu Long nói bằng giọng thống thiết, đinh ninh “nói thế là thằng ròm tin ngay” và trong khi rầu rĩ ngàn nga nó kín đáo liếc Quý ròm qua khóe mắt, chờ thằng này mỉm lòng.

Nhưng nó thất vọng thấy Quý ròm vẫn tỉnh như sáo. Tại thằng ròm đâu có tin.

Nghe Tiểu Long đưa ra lý do “treo thưởng” để năn nỉ nó kèm toán cho thằng Gia Nghĩa, Quý ròm nheo mắt, giọng lạnh tanh:

- Sao nghe giống mấy ông bầu bóng đá treo thưởng cho đội bóng quá vậy mày!

Nhìn ánh mắt tinh quái của thằng ròm xoáy vào mặt mình, Tiểu Long có cảm giác nó đang làm chuyện gì đó rất ngớ ngẩn. Mặt nó bất giác ngậy ra:

- Ờ... ờ... giống thật...

- “Giống, giống” cái đầu mày! - Quý ròm gầm lên - Mày bịa ra vụ “treo thưởng” này phải không?

Tiếng gầm của thằng ròm làm Tiểu Long giật bắn. Nó lén quynh nói, trán toát mồ hôi:

- Ờ... ờ... thằng Gia Nghĩa bịa chứ tao đâu có bịa.

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm cười hê hê:

- Tao biết ngay mà!

Nó đập tay lên vai bạn:

- Mày nói thật đi! Tại sao thằng Gia Nghĩa đòi tao chỉ toán cho nó?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tao nói thật thì mày chỉ cho nó nha.

- Ờ. Tao hứa.

Quý ròm gật đầu ngay, không thêm suy nghĩ. Tại nó cũng đang nóng lòng muốn biết nguyên nhân nào đằng sau chuyện “tầm sư học đạo” bất thường này đó mà.

Nó ngồi chăm chú nghe Tiểu Long huyền thuyên một hồi rồi đập tay lên đùi một cái “bốp”, giận dữ:

- Toán học là môn khoa học thiêng liêng, đâu phải dùng để “cưa cẩm” mấy em! Ông Pythagore mà sống đây chắc ổng vắn cổ hết tội mày! Hừ hừ!

Quý ròm làm Tiểu Long run bắn:

- Ờ...

Trong khi Tiểu Long cảm thấy nó và thằng Gia Nghĩa tội lỗi đầy mình thì Quý ròm đột ngột xuống giọng:

- Tao chỉ nói thế thôi. Tao sẽ chỉ cho nó.

- Mày chỉ cho nó thật hả? - Tiểu Long ngẩn ngơ hỏi lại, chả hiểu đầu của tai nheo ra làm sao.

- Ờ, tao sẽ chỉ.

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Mày vờ làm như không biết chuyện nó và nhỏ Liên hả?

- Ờ, tao sẽ vờ. Nhưng...

- Tao biết rồi. - Tiểu Long thông minh đột xuất - Nhưng với điều kiện có chuyện gì hay hay thì về kể lại với mày.

- Thì vậy. Nếu không thì tao đâu có đồng lõa với tội mày để hạ thấp giá trị của môn toán làm chi. Tội lỗi! Tội lỗi quá!

Quý ròm nói tội lỗi mà miệng thì cười toe toét.

oOo

Gia Nghĩa mới ôm tập theo Quý sư phụ học hỏi có ba ngày mà chân bước vào nhà nhỏ Liên đã hiên ngang gớm. Nhìn nó cứ tưởng Thạch Sanh đang hăm hở đi bắt chằn tinh.

Như một vở kịch diễn đi diễn lại với những cảnh không đổi, nhỏ Liên vẫn ngồi đúng cái ghế nó vẫn ngồi, khuỷu tay nó vẫn chống ngay cạnh cuốn tập mở ra trên bàn.

Thằng Gia Nghĩa cũng ngồi đúng chiếc ghế cạnh cửa sổ, chỉ khác là dáng điệu của nó bữa nay nom tự tin hơn hẳn những lần trước. Cũng dễ hiểu thôi, ba ngày qua Quý ròm không những giảng cho nó cặn kẽ bài Hệ thức lượng trong tam giác, còn giúp nó giải tất tần tật mấy chục bài tập ở cuối chương. Rồi để phòng xa, Quý ròm giảng luôn cho nó bài Phương trình đường thẳng là bài thầy Khoa chưa dạy tới.

Tiểu Long ngồi cạnh Gia Nghĩa, tim động bình bình, thấp thỏm chờ sân khấu tới đoạn cao trào. Nó ngạc nhiên về sự hồi hộp của mình quá, sân khấu đang diễn vở tình cảm mà nó tưởng như đang xem kịch hình sự hay kịch ma.

Sau vài câu hỏi thăm sức khỏe nhạt nhẽo, Gia Nghĩa hắng giọng, đồng dục:

- Bạn đang học bài gì vậy, Liên?

Gia Nghĩa tí tởn hỏi đúng theo kịch bản hôm trước, nào ngờ nhỏ Liên đáp trật lất:

- Vật lý.

Nhỏ Liên trả lời nhẹ hều mà Gia Nghĩa có cảm giác con nhỏ này vừa nhét vô miệng nó một quả bưởi to đùng. Nó lắp bắp “Ồ, ờ... vật lý hả?” rồi đông cứng người lại. Nó chuẩn bị làm tiến sĩ toán chứ đâu có sẵn sàng làm tiến sĩ môn vật lý. Bây giờ mà bắt nó đo các đại lượng vật lý hay xác định gia tốc rơi tự do chẳng khác nào bắt nó trèo lên mặt trăng hay chui vào ruột quả đất.

Trong khi Gia Nghĩa ngồi ngây ra trên ghế, Tiểu Long ở bên cạnh cũng chẳng khá hơn. Mặt nó nhón nhác như quạ vào chuồng lợn, bụng không ngót kêu khổ thầm. Nó biết thừa thằng Gia Nghĩa học vật lý ị ạch như trâu kéo cày, và vẻ thiếu não của thằng này chứng tỏ nó đang rầu rĩ tự hỏi không biết ở đâu chui ra cái môn vật lý chết tiệt này.

Nhưng số thằng Gia Nghĩa là số hên. Nhỏ Liên chắc không biết tại sao nó bảo nó đang học môn vật lý mà hai đứa bạn nó trông như hai con gà rù làm vậy, thần nhiên nói tiếp:

- Liên không ngán môn vật lý. Liên chỉ sợ nhất môn toán.

Câu nói vô tình của nhỏ Liên lập tức thổi sinh khí vô bộ dạng của hai kẻ chết rồi. Y như được vớt từ dưới sông lên, thằng Gia Nghĩa ngo ngoạy vai và hông, mắt chớp lia:

- Liên nói bài Hệ thức lượng trong tam giác hả Liên?

- Ờ. Bài đó khó nhớ ghê. Nhất là cái định lý cosin, Liên cứ lộn hoai. Rồi bài toán gì bắt mình đo chiều cao của tháp Chăm Por Klong Garai nữa...

Chỉ đợi có vậy, Gia Nghĩa thò tay xuống dưới mông kéo chiếc ghế nhích lại phía nhỏ Liên, mặt mày như nở hoa:

- Bài đó mình làm rồi. Để mình chỉ cho.

Nhỏ Liên không nói gì, nhưng cái cách nó vội vã lùa cuốn tập vật lý qua một bên rồi thò tay rút cuốn hình học trong chồng tập trước mặt cho thấy nó sốt sắng trước đề nghị của thằng Gia Nghĩa như thế nào.

Thậm chí nó còn quay sang thằng này, giục:

- Bạn xích gần lại đây đi!

Thằng Gia Nghĩa khi nãy lén lút nhích ghế gần thêm một chút, bây giờ không thềm rón rén nữa. Nó ngoái cổ nhìn Tiểu Long, khoe bộ mặt nhơn nhơn đắc ý rồi nhòm người kéo ghế một cái “rột”, động tác hiên ngang lắm liệt như hiệp sĩ tuốt kiếm chuẩn bị che chở cho người đẹp.

Tiểu Long há hốc miệng nhìn hai cái đầu mới năm phút trước làm như không quen biết bây giờ đang chúi vào nhau, băng khuônghĩ “Con gái cũng dễ dụ quá chứ hả? Hồng biết con nhỏ Gia Nhân có dốt toán không ta?”.

Bữa đó, Tiểu Long ngồi lâu thiết lâu, chứng kiến cảnh thằng Gia Nghĩa hí hửng đóng vai thần đồng Quý rôm. Không biết Gia Nghĩa giảng bài chu đáo cẩn thận hay cố tình kéo dài thời gian mà Tiểu Long ngồi ẽ cả mông hai “thầy trò” vẫn ríu rít không dứt.

Chỉ đến khi nhỏ Liên hoảng hốt kêu lên “Chết! Tới giờ Liên phải nấu cơm rồi!” thì thằng Gia Nghĩa mới tiếc nuối đứng dậy. Nó nhìn nhỏ Liên như nhìn cô học trò bé bỏng:

- Bữa nay học thế được rồi. Chiều mai mình lại qua...

- Chiều mai Gia Nghĩa qua sớm sớm chút nha! - Nhỏ Liên nói giọng vui vẻ, chẳng giống nhỏ Liên lạnh lùng mọi bữa chút xíu nào khiến thằng Gia Nghĩa phải kèm chế lăm mới không nhảy cẫng lên.

Lúc ra về, Gia Nghĩa giành chỗ. Tại bữa nay nó cao hứng quá.

Ngồi đằng trước, nó cứ luôn mồm:

- Mày thấy chưa, Tiểu Long?

- Thấy gì?

- Nhỏ Liên mê tít tao rồi đó.

- Mê tít đâu mà mê tí!

- Bộ mày đui hả? - Gia Nghĩa huênh hoang - Nó kêu tao xích ghế sát rạt vô người nó, mày không thấy sao?

Tiểu Long “xì” một tiếng:

- Vậy mà kêu sát rạt!

- So với mấy lần trước thì lần này kể như sát rạt rồi.

Gia Nghĩa so sánh kiểu đó, Tiểu Long hết đường cãi.

Thấy thằng mập ngồi im, Gia Nghĩa lại ba hoa:

- Lúc ra về nó còn hẹn hò với tao nữa.

Tiểu Long bĩu môi:

- Nó kêu mày qua chỉ bài cho nó chứ hẹn hò gì.

- Nếu kêu qua chỉ bài việc gì nó phải giục tao qua sớm. - Gia Nghĩa ngoái đầu lại gằm gừ, suýt chút nữa ửi xe vô bụi hoa giấy đầu hẻm.

Nó kèm tay lái, phồng mũi hít hà:

- Chẳng qua do nó quá nhớ tao thôi.

Tiểu Long biết thừa nhỏ Liên muốn thằng bạn nó qua sớm chỉ để tránh giờ nấu cơm. Nhưng lần này nó làm thình. Nó không muốn làm thằng Gia Nghĩa cụt hứng. Thằng này mà cụt hứng, nó lủi xe vô cột điện chứ không chơi!

5. Chương 05

Quý rôm, Tiểu Long và Gia Nghĩa ngồi quây quần quanh chiếc bàn nhỏ trong căng tin nhà trường, húp chè xì xụp.

Quý rôm đặt ly chè xuống, quệt mép khen:

- Chè ngon ghê!

- Mày ăn nữa đi! - Gia Nghĩa hào phóng - Bữa nay tao đãi tụi mày. Hôm qua tao được 9 điểm bài tập toán, ba tao thưởng tao hai chục ngàn.

- Vậy thì tao ăn ly nữa! - Quý rôm vừa nói vừa đá chân Tiểu Long dưới gầm bàn.

Gia Nghĩa không biết Quý ròm biết tổng trò bốc phét của mình, lại hào hứng:

- Mày ráng bày cho tao học giỏi thiệt giỏi đi, tao được điểm 10 sẽ có tiền dẫn tụi mày đi ăn hủ tiếu Nam Vang.

- Tuyệt quá! - Quý ròm tiếp tục vờ vịt - Đã lâu rồi tao chưa được ăn hủ tiếu Nam Vang.

Tung qua hứng lại một hồi, đợi thằng Gia Nghĩa bỏ đi, Quý ròm quay sang Tiểu Long:

- Sao mày?

- Sao cái gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Thằng Gia Nghĩa mặt mày hớn hở như lượm được vàng thế kia, chắc nó “cửa đổ” em Liên rồi hả?

- Đâu có.

- Thế sao trông nó tươi hơn hớn thế?

Tiểu Long khịt mũi:

- Hôm qua nhỏ Liên đã chịu nói chuyện vui vẻ với nó.

- Hai đứa nó vẫn ngồi trên hai cái ghế chứ?

- Mày hỏi lạ! Hồng lẽ hai đứa ngồi chung một ghế?

Quý ròm phì cười:

- Ý tao muốn hỏi là hai đứa nó ngồi gần nhau hơn hôm trước phải không?

- Ờ. Hôm trước hai đứa ngồi cách nhau cả thước. Bây giờ ngồi sát rạt. - Tiểu Long nhanh nhẩu gật đầu, khẽ nhăn mặt vì không nghĩ ra cái từ nào khác hơn từ “sát rạt”.

Quý ròm hồi hộp:

- Thế sau khi ngồi sát rạt rồi, tụi nó làm gì nữa?

- Thì đứa này chỉ bài cho đứa kia học.

Trước câu trả lời chán ngắt của thằng mập, Quý ròm không giấu được thất vọng:

- Chỉ vậy thôi hả?

- Vậy thôi! - Tiểu Long giương mắt ếch - Chứ mày nghĩ tụi nó làm gì nữa?

- Tao cũng chả biết! - Quý ròm gãi đầu sồn sột, rồi nó thở đánh thượt - Thôi được rồi, tao vẫn kèm học cho nó, còn mày cứ đi chơi với nó, hề thấy gì là lạ lập tức kể tao nghe.

- Ờ, có gì là lạ hay hay là tao chạy tới nhà mày liền!

Khi nói như vậy, Tiểu Long không ngờ thằng Gia Nghĩa chỉ cho nó đi theo thêm một bữa.

Bữa sau nữa, nó lò dò đun đầu xe tới trước cửa hàng bánh kẹo, chưa kịp chống chân xuống đất, con nhà Gia Nghĩa đã lật đật chạy ra:

- Lát nữa mày ở nhà chơi với em tao nghe.

- Sao vậy? - Đôi môi Tiểu Long lập tức vẽ thành hình chữ O.

Gia Nghĩa hấp háy mắt:

- Chiều nay tao qua nhà nhỏ Liên một mình được rồi.

- Mày không cần tao đi chung nữa à? - Tiểu Long giận dữ.

Gia Nghĩa đập tay lên vai bạn, cười hề hề:

- Lúc trước, mặt mày nhỏ Liên lạnh tanh như ướp đá, tao rét quá nên cần có “trợ thủ”. Còn bữa nay ớn rồi, mày đi theo chỉ tổ làm kỳ đà cản mũi. Ở nhà đi!

Trước vẻ mặt ngơ ra của Tiểu Long, Gia Nghĩa đập tay thêm cái nữa:

- Mày ở nhà phụ bán hàng với nhỏ Gia Nhân. Mấy bữa nay nó trách tao quá trời. Nó bảo sao tao lôi mày đi suốt, không để mày ở nhà chơi với nó.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Nó bảo tao “nói chuyện vui ghê” hở?

- Ờ. Ngày nào nó chả nói vậy. Tao nghe nó khen mày mà nhức cả đầu.

- Thế sao gặp tao, nó làm lơ? - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ngờ vực - Nó toàn lo tiếp khách không hà.

- Mày khờ quá. - Gia Nghĩa nhún vai - Hôm nào khách đông, nó phải bán hàng luôn tay, làm sao trò chuyện với mày được. Mày phải xấp vô bán phụ với nó. Vừa bẻ bánh vô túi xộp vừa nói chuyện.

Thao thao một tràng, không để Tiểu Long kịp mở miệng, Gia Nghĩa thò tay giành lấy ghi-đông xe, nói:

- Mày vô nhà đi. Đưa xe tao chạy qua nhà nhỏ Liên chút.

Tiểu Long xịu mặt bước vô cửa hàng, bụng chửi thầm thằng bạn “vắt chanh bỏ vỏ” tới tấp. Nhưng khi con em kêu lên “A, anh Tiểu Long!” thì nó quên phắt thằng anh. Sự niềm nở của nhỏ Gia Nhân lập tức chùi sạch nỗi hờn giận trên mặt nó. Nó toét miệng cười:

- Chào em.

Đảo mắt một vòng không thấy một mống khách nào, Tiểu Long mở cờ trong bụng, suýt chút nữa nó đã mừng rỡ reo lên “A, hôm nay bán ế quá há!”. May mà đến phút chót nó kịp thay đổi mẫu câu:

- Em đang làm gì đó?

Tiệm vắng khách, chỉ mỗi cô nhân viên bán hàng đứng chỗ tủ kính, còn Gia Nhân ngồi trước chiếc bàn nhỏ cạnh chân cầu thang dẫn lên lầu, đang loay hoay với đồng tập cao ngheo.

- Em đang ôn bài. - Gia Nhân nhìn Tiểu Long, chớp mắt hỏi - Bữa nay anh không đi chơi với anh Gia Nghĩa hả?

- Không. Anh Gia Nghĩa kêu anh ở nhà chơi với em.

Gia Nhân mỉm cười:

- Vậy anh lại ngồi chơi với em đi.

Hình ảnh thằng Gia Nghĩa và nhỏ Liên tút tít bên nhau bất chợt hiện ra trong đầu khiến Tiểu Long nghe mặt mày nóng ran.

Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Gia Nhân, nhướn mắt nhìn vào cuốn tập trên bàn, nuốt nước bọt:

- Em đang học... toán hả?

Năm lớp tám, Tiểu Long sợ nhất ba môn: toán, vật lý và hóa học. Trong ba môn đó, toán là môn nó sợ đến chết khiếp. Sợ đến mức nó hay gọi trại đi là môn “oán”, cứ mỗi lần ngồi trước bài tập toán là muốn nấc lên “Trời đã sinh ta sao còn sinh thêm môn toán chi vậy nè!”. Nhưng từ ngày ôm tập đến học thêm với nhỏ Hạnh, Tiểu Long đã hóa thành một con người khác. Dĩ nhiên, với đầu óc chậm chạp, Tiểu Long không thể học toán xuất sắc như Quý rôm hay nhỏ Hạnh nhưng nó đã khá lên nhiều, không còn coi toán là kẻ thù không đội trời chung nữa. Năm nay Tiểu Long học lớp mười, càng không coi môn toán lớp chín của Gia Nhân ra cái củ cà rốt gì. Cho nên nó bắt chước thằng Gia Nghĩa, định áp dụng môn toán thiêng liêng của Quý rôm vào chuyện tình cảm đời thường.

- Đúng rồi. Sao anh biết?

Gia Nhân trả lời y hệt nhỏ Liên khiến Tiểu Long run lên trong bụng:

- Ồ... ờ... anh chỉ đoán vậy thôi.

Nó phồng ngực hít vào một hơi dài thật dài rồi từ từ thở ra:

- Em có bí chỗ nào không, anh chỉ cho!

Và nó mừng rơn khi thấy Gia Nhân gật đầu, mau mắn:

- Hay quá! Có bài này em nghĩ hoài không ra, anh giải giúp em đi!

Gia Nhân lúi húi lật tập, lôi ra một tờ giấy chìa cho Tiểu Long.

Tiểu Long cầm lấy tờ giấy, giọng kể cả:

- Môn toán ngó vậy chứ không khó lắm đâu. Điều quan trọng là mình phải nắm được phương pháp.

Vừa nói Tiểu Long vừa chú ý đầu nhắm đọc đề toán, bụng nhủ phải giải thiệt lẹ để Gia Nhân lé mắt chơi.

Nhưng càng đọc, trán Tiểu Long càng nhăn tít. Trong một lúc, nó cảm thấy đầu óc quay cuồng như có ai chơi ác thả một cái chong chóng trong đó. Gì thế nhỉ? Nó tự hỏi, lại nhìn trân trân vào tờ giấy, thấy những con chữ thi nhau nhảy múa đến hoa cả mắt:

“Trong ngôi đền nọ ở xứ Ấn Độ có ba vị thần: thần nói thật, thần nói dối và thần chập cheng lúc nói thật lúc nói dối. Có vị khách phương xa đến thăm ngôi đền. Ông ta hỏi vị thần bên trái “Ai ngồi cạnh ngài?”. Thần bên trái trả lời “Đó là thần nói thật”. Tiếp theo ông ta hỏi vị thần ở giữa “Ngài là thần gì?”. Vị thần ở giữa đáp “Ta là thần chập cheng”. Cuối cùng, ông ta hỏi vị thần bên phải “Ai ngồi cạnh ngài?”. Vị thần bên phải trả lời “Đó là thần nói dối”. Căn cứ vào các mẫu đối thoại trên, bạn hãy cho biết ai là thần nói thật, ai là thần nói dối, ai là thần chập cheng?”.

Tiểu Long chưa kịp đề toán lắt léo này bao giờ, đọc một lúc mồ hôi đã lấm tẩm trên trán. Nó cảm giác nó đang lạc giữa một khu rừng rậm rạp, tối om om, chẳng biết đường vô chỗ nào lối ra ở đâu.

Đã vậy, con nhỏ Gia Nhân ngồi bên cạnh cứ hỏi chăm chăm:

- Đề toán này không khó lắm hở anh? Anh đã nắm được phương pháp chưa?

Tiểu Long như người ngậm hột thị. Nó ngồi ngây ra, cảm thấy dạ dày co bóp dữ dội, mặc dù nó không hề đói.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Tiểu Long, nhỏ Gia Nhân đinh ninh ông bạn của anh mình đang động não ghê lắm nên mặt mày mới nhàu nhò như vậy, đâu có biết lúc này Tiểu Long chẳng còn tâm trí nào để nghĩ đến mấy ông thần rắc rối kia. Tiểu Long đang rửa sả mình. Nó đang giận thối ba hoa một tác đến trời nó nhiệm phải của Quý rôm. Nó tự chửi nó là “đồ ngốc tử”, đã dốt đặc cán mai mà còn bày đặt bắt chước thằng Gia Nghĩa lớn tôn đòi làm thầy thiên hạ, thiệt đáng đời!

Bộ dạng khó coi của Tiểu Long khiến nhỏ Gia Nhân bất giác động lòng. Nó nghiêng ngó Tiểu Long thêm một lúc rồi chép miệng nói, giọng thương tình:

- Nếu anh chưa giải được ngay thì thôi. Khi nào giải xong, anh cho em biết nhé.

Tiểu Long không hề chờ một câu nói ngọt ngào như thế. Nó thở phào, nhét tờ giấy vô túi áo:

- Ồ, để tối nay anh suy nghĩ xem.

Nó nhìn Gia Nhân, ngờ ngợ:

- Hình như đây đâu phải là toán lớp chín?

Gia Nhân gật đầu:

- Em đọc thấy bài toán này trên báo.

- Sao em không nhờ anh Gia Nghĩa giải giúp?

- Em chả dại gì nhờ anh Gia Nghĩa. - Gia Nhân chun mũi - Lần nào cũng vậy, hễ giải không ra là ảnh phồng mang trợn mắt lên với em “Cái con này! Toàn lượm lật ba bài toán vớ vẩn ở đâu về làm khổ anh mày! Mày tự giải lấy đi, tao không rảnh!”.

“Thằng Gia Nghĩa quát vậy là đúng quá rồi còn gì! Không những làm khổ anh mình mà còn làm khổ lấy bạn của anh mình!”, Tiểu Long nghĩ thầm trong bụng nhưng không dám nói ra. Ngoài mặt, nó nói ngược lại, hết sức hào phóng:

- Thôi được rồi. Mai một gặp bài toán nào kho khó, em cứ đưa anh.

Sực nhớ mình vừa ngồi trơ thổ địa trước đề toán vừa rồi, Tiểu Long lỏn lén nói thêm:

- Anh có cái tật... tính toán hơi chậm. Làm ngay tại chỗ thì không được nhưng đem về nhà nghĩ ngợi một lát thế nào cũng ra.

Gia Nhân nhoẻn miệng cười:

- Không phải anh chậm đâu. Giải những bài toán như thế này ai cũng cần phải có thời gian hết chứ.

Câu nói của Gia Nhân làm Tiểu Long mát lòng mát dạ quá chừng. Nó nhìn nụ cười tươi rói nở trên môi con nhỏ, lòng bất giác băng khuâng: Gia Nhân cười như vậy là cười nhạo hay cười vì thấy mình “nói chuyện vui ghê” nhỉ?

6. Chương 06

Bữa đó, Gia Nghĩa vừa về tới, Tiểu Long hấp tấp phóng ra khỏi cửa hàng, chộp lấy ghi-đông xe, chỉ kịp nói “Về nhé” rồi tót lên yên phóng thẳng một mạch.

Nhưng Tiểu Long không về nhà ngay.

Nó vọt thẳng tới nhà Quý ròm.

Thấy thẳng mập thò đầu vào, Quý ròm mắt sáng trưng:

- Có chuyện là lạ hay hay rồi hả mày?

- Chưa.

Quý ròm sầm mặt xuống:

- Chưa có gì hay hay mày chạy tới đây làm gì?

- À, à, có. - Đang có chuyện nhờ vả thằng ròm, Tiểu Long không muốn bạn giận, bèn gật đầu đại. Rồi nó ập úng nói thêm - Nhưng chỉ có... chút chút...

Quý ròm nắm tay bạn lôi xềnh xệch vào nhà, ấn thẳng này ngồi xuống ghế, giọng háo hức:

- Chút chút cũng được. Sao? Mày thấy gì, nói tao nghe đi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Khi nãy tao đi với thằng Gia Nghĩa tới nhà nhỏ Liên.

Quý ròm nhăn mặt:

- Tao biết rồi. Mày khỏi kể khúc đó. Chỉ kể lúc vào trong nhà trở đi thôi.

- Vào trong nhà hả? - Tiểu Long liếm đôi môi khô rang - Để tao nhớ coi. Vào trong nhà thì hai đứa nó lại ngồi cạnh nhau như hôm trước.

- Sao nữa?

- Rồi thằng Gia Nghĩa giảng bài, nhỏ Liên chăm chú nghe.

Cái kiểu ăn nói đông dài của Tiểu Long làm Quý ròm sốt ruột quá:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Tao dài cổ đợi mày đầu phải để nghe mày kể những chuyện vợ vắn này hả?

Tiểu Long gãi đầu:

- Từ từ...

Quý ròm chong mắt vào mặt bạn, nóng nảy giục:

- Lẹ lên! Tao đang nôn nóng mà mày lại từ từ.

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác để tránh ánh mắt dò hỏi của Quý ròm. Con nhà Tiểu Long không giỏi bịa chuyện. Đứa không giỏi bịa chuyện mà ham bịa chuyện thế nào về mặt cũng khác lạ. Về mặt đó như muốn nói “Bà con ơi, tôi đang nói dốt đây nè!”. Tiểu Long biết vậy nên nó nhìn đi đâu đó trên trần nhà, cố lấy giọng thản nhiên:

- Lúc đó tao đang ngồi phía sau thằng Gia Nghĩa...

Tiểu Long nuốt nước bọt, cố đoán xem thằng ròm muốn nghe chuyện gì. Nó chưa nghĩ ra nên cứ nói lòng vòng:

- Tao nhìn ra cửa sổ. Rồi tao nhìn ra... cửa chính.

- Đủ rồi, mập! - Quý ròm điên tiết - Mày muốn tao đập mày hả? Sao mày không nhìn vô chuồng heo nhà nó luôn đi!

Tiểu Long lại hoãn binh:

- Từ từ...

- Không từ từ gì hết! - Quý ròm hét ầm - Rốt cuộc hai đứa nó có làm gì nhau không?

- Làm gì nhau là sao? - Mặt Tiểu Long đực ra.

Quý ròm gãi cằm, bối rối:

- Đại khái là... đứa này có... đụng vào người đứa kia không?

Té ra thằng ròm muốn nghe chuyện này! Tiểu Long mừng rỡ nhủ bụng, đầu gật lia:

- Có, có! Tụi nó đụng nhau hoài! Cùi chỗ đứa này đụng vào cùi chỗ đứa kia! Tại tụi nó ngồi sát rạt nhau mà.

Quý ròm cười khỏ, mặt méo đi như quả bóng bị gai đâm:

- Đụng thế thì nói làm gì! Ngồi học kế bên nhỏ Hạnh, cùi tay tao cũng đụng nó hoài vậy. Có gì đâu mà lạ!

- Nhưng với thằng Gia Nghĩa và nhỏ Liên là chuyện lạ! - Tiểu Long chống chế - Mấy hôm trước tụi nó có đụng nhau đâu!

- Thôi được rồi. - Quý ròm xuôi xị. Nó thở một hơi dài - Mày tiếp tục theo dõi hai đứa nó nghe chưa. Lần tới mày phải luôn tập trung, không được nhìn ra cửa chính cửa sổ gì hết!

Tiểu Long “Ừ”, bụng lo lắng: Thằng Gia Nghĩa có cho mình đi theo nữa đâu mà tập trung với chẳng tập trung! Sắp tới chẳng biết phải bịa ra chuyện gì nữa đây! Khổ ghê!

Quý ròm vỗ vai Tiểu Long:

- Mai gặp lại nha.

- Gượm đã! - Tiểu Long hốt hoảng níu tay bạn - Còn chuyện này nữa!

Nó lật đặt lời tờ giấy trong túi áo ra:

- Mày giải giùm tao bài toán này đi!

Quý ròm cầm lấy tờ giấy, liếc xuống đề toán:

- Toán của ai vậy?

- Em tao nhờ tao giải giùm nhưng tao làm không ra. - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, khịt khịt đáp.

- Nhỏ Oanh á? - Quý ròm trở mắt.

- Ờ.

Quý ròm lại nhìn xuống tờ giấy:

- Nhưng đây đâu phải là toán trong sách giáo khoa lớp bảy?

- Tao chả biết nó kiếm ở đâu ra. Đạo này tự nhiên nó đâm ra mê toán, cứ lượm lặt ba bài toán vớ vẩn ở đâu về làm khổ tao!

Tiểu Long vờ nhăn nhó, lặp lại hết sức trơn tru câu nói thẳng Gia Nghĩa hay quát nhỏ Gia Nhân.

- Nhà mày lạ thật đấy! - Quý ròm tặc lưỡi - Trong khi ông anh sợ toán như sợ cọp, nhỏ em lại mê toán.

Tiểu Long không muốn Quý ròm tiếp tục bình luận về đề tài lảm nhảm sơ hở này, lật đặt cắt ngang:

- Thế mày có giải được đề toán này không?

- Gì mà không được. - Quý ròm nhún vai - Loại toán trẻ con này tao chả cần nghĩ ngợi cũng giải được!

Trước vẻ mặt ngớ ra của thằng mập, Quý ròm thao thao:

- Vị thần bên phải là thần nói thật. Vị thần ở giữa là thần nói dối. Còn vị thần bên trái là thần chập cheng.

Quý ròm đáp không cần nghĩ thật. Nó nói lẹ quá khiến Tiểu Long bán tín bán nghi:

- Thật không đó mày?

- Cái thằng này! - Quý ròm đập tay lên bộ ngực lép kẹp - Hồng lẽ tao nói bừa để mất uy tín của tao!

Tiểu Long gãi cổ:

- Sao mày giải thấy đơn giản quá vậy?

- Đơn giản hay không là do cái đầu mình thôi! - Quý ròm tít mắt ra oai, rồi nó khoát tay - Mày nghe tao hỏi nè. Người khách hỏi ông thần bên trái “Ai ngồi cạnh ngài?”, thần bên trái trả lời “Đó là thần nói thật”. Vậy ông thần bên trái có phải là thần nói thật không?

Tiểu Long xui lơ:

- Làm sao tao biết được?

Quý ròm lườm bạn:

- Nếu ổng là thần nói thật thì hồng lẽ ông thần ngồi bên cạnh ổng là ông thần nói thật thứ hai? Ở đâu mọc ra thêm một ông nói thật nữa vậy?

Tiểu Long gật gù:

- Vậy ổng là ông thần nói dối?

Quý ròm thở hắt ra:

- ổng là thần gì chưa biết, nhưng chắc chắn không phải là thần nói thật.

Tiểu Long “à” lên, thấy mình bớt ngu được một chút:

- Tao hiểu rồi. Bởi vì nếu ổng là thần nói thật thì ổng sẽ bảo ông ngồi bên cạnh ổng là thần nói dối hoặc thần chập cheng.

- Đúng rồi. Mày thông minh lắm.

Được Quý ròm khen thông minh mà Tiểu Long chẳng khoái tẹo nào, chỉ thấy nhột nhột. Nó vờ như không nghe, lại giương mắt chờ thằng ròm hỏi tiếp.

- Bây giờ tới ông thần ngồi ở giữa. - Quý ròm háng giọng - Người khách hỏi ông “Ngài là thần gì?”, ông bảo ông là thần chập cheng, đúng không?

- Đúng.

Quý ròm xoáy mắt vào mặt bạn:

- Vậy ông có phải là thần nói thật không?

- Ông này hả? - Tiểu Long bứt tai - Ông này... ông này...

Tiểu Long ấp úng cho qua chứ nó không mong gì trả lời được câu hỏi của Quý ròm. Đụng đến loại toán rối rắm này bao giờ óc nó cũng đông cứng y như đang đứt đầu vô tử lạnh. Nhưng bữa nay Tiểu Long gặp hên. Đang lấp bắp “ông này, ông này”, óc nó vụt lóe lên như thể có một ánh đèn pin vừa rọi vào:

- A, tao biết rồi! Ông này cũng không phải là thần nói thật. Nếu là thần nói thật thì ông sẽ bảo mình là thần nói thật chứ đâu có nhận mình là thần chập cheng làm chi.

- Trời đất ơi! - Quý ròm reo lên khoái chí - Bữa nay mày ăn trúng thứ gì mà thông minh quá vậy, mập? Mày thông minh hơn tao rồi đó!

Tiểu Long lỏn lỏn một cách sung sướng:

- Mày nói quá!

Quý ròm mỉm cười:

- Thế bây giờ mày đã biết ông thần nói thật là ông thần nào chưa?

- Ông thần bên phải. - Tiểu Long mau mắn.

- Thế ông thần ngồi giữa?

- Ờ, ờ... đó là... thần nói dối.

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Sao mày biết?

Nghe thẳng ròm hỏi vặn, Tiểu Long thốt nhiên ngáp ngừng:

- Thì... thì chính ông thần nói thật bảo như vậy mà. Không phải sao?

- Phải rồi! - Quý ròm vỗ vai bạn - Tao đã bảo bữa nay mày thông minh hơn tao mà! Còn ông thần bên trái là thần gì mày tự suy ra được rồi phải không?

- Ờ. Đó là thần chập cheng.

Quý ròm trả tờ giấy lại cho Tiểu Long, giọng tử tế:

- Mày ghi lại cách giải vào mặt sau tờ giấy đi, kéo về nhà lại quên.

- Mày tốt ghê! - Tiểu Long trải tờ giấy lên mặt bàn, cảm động - Mày không nhắc tao đã quên bég rồi.

Quý ròm cười khì khì:

- Tao lúc nào mà chả tốt với mày. Mày ngồi ghi đi, tao đi toilet chút. Nãy giờ mãi giảng cho mày, tao nín tè đến són ra quần rồi đây nè.

Quý ròm đi vào nhà trong một chốc lại đi ra:

- Xong chưa mày?

- Xong rồi! - Tiểu Long hớn hở đáp, tay gấp tờ giấy nhét vào túi áo. Rồi nó vội vàng đứng lên - Tao về đây! Nhỏ Oanh đợi tao chắt sốt cả ruột rồi!

- Nó không sốt ruột đâu! - Quý ròm tỉnh bơ nói - Tao mới gọi điện thoại nói chuyện với nó đây mà. Mày cứ “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” đi rồi từ từ về cũng được.

Quý ròm cố tình nhại câu nói ưa thích của Tiểu Long để trêu bạn, nhưng thằng mập chả còn tâm trí đâu mà để ý. Nó đang đầu vầng mắt hoa. Cái tin Quý ròm vừa gọi điện thoại cho nhỏ Oanh khiến nó muốn lăn ra xỉu, y như có ai đó vừa bắt thần liệng ra một quả bom. Nó trở mắt lên nhìn Quý ròm và mặc dù không ngứa nó vẫn thò tay gãi gáy sồn sột, miệng cà lăm không ngớt:

- Ô... ơ...

- “Ơ” gì mà “ơ”?

- Chứ hỏng phải... mày vừa đi... đi toilet hả? - Giọng Tiểu Long vẫn đứt khúc, ánh mắt rọi quanh gương mặt gian ác của thằng ròm.

- Toilet đâu mà toilet! - Quý ròm cười toe - Tao vừa đi gọi điện thoại. Hừm, ngay từ đầu tao đã nghi mày là “ông thần nói dối” rồi.

- Tao á?

- Chứ còn ai! - Quý ròm bĩu môi - Mày tưởng tao tin cái đề toán kia là của nhỏ Oanh hả? Tao đâu phải là “đồ ngốc tử”.

Trông Tiểu Long lúc này rất giống thằng bù nhìn giữ dưa. Nó chôn chân trên nền nhà, mặt đỏ như, không biết nên bước đi, ngồi xuống hay cứ đứng trơ ra đó.

- Làm gì mày giương mắt ếch lên thế! - Quý ròm đá vào chân bạn - Bây giờ mày khai thật đi! Mày làm toán giùm cho ai vậy?

Tiểu Long méo xệch miệng, biết không thể dóc tổ được nữa:

- Tao làm giùm cho con nhỏ Gia Nhân...

- Trời đất! - Quý ròm sững sốt - Nhà mày mượn người giúp việc từ khi nào thế? Lại mượn “trí thức” nữa mới oách chứ!

Tiểu Long lầu bầu:

- Gia Nhân là tên riêng, không phải là người giúp việc nhà.

Nhớ lời giải thích hôm nọ của thằng Gia Nghĩa, Tiểu Long xả một tràng:

- Chữ “nhân” này không có nghĩa là “người”. “Nhân” là nhân đức, nhân hậu. Là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Đạo Nho gọi là “ngũ thường”...

Quý ròm nghe tai mình ù đi. Nó lúc lắc đầu để biết là mình vẫn đang tỉnh táo:

- Mày nói hay ai nói vậy, mập? Tao có đang nằm mơ không vậy?

- Cái này là thằng Gia Nghĩa nói tao nghe. Con nhỏ Gia Nhân là em gái nó. Nó còn một ông anh tên là Gia Trí nữa.

- Ra là vậy! - Quý ròm thở phào - Tưởng gì ghê gớm, có vậy mà mày cũng giấu giấu giếm giếm!

Nó đá chân Tiểu Long một cái nữa:

- Lần sau nếu nhỏ Gia Nhân nhờ mày bài nào khó khó nữa, mày cứ đem đến đây tao giải cho.

Quý ròm làm Tiểu Long xúc động quá. Xúc động không phải vì Quý ròm hứa làm toán giùm nó, xưa nay bao giờ Quý ròm chẳng làm thế, mà vì thằng ròm chẳng buồn thắc mắc tại sao nó phải ề cổ ra giải toán cho em gái thằng Gia Nghĩa. Nếu Quý ròm dò hỏi, thế nào Tiểu Long cũng lóng nga lóng ngóng và nếu nó không thú nhận thì mặt trời đỏ tía trên mặt nó cũng tự tổ cáo nó mất rồi.

Tiểu Long mừng lắm, vừa ra khỏi cửa là nó phóng xe như gió, không biết Quý ròm đứng đực chỗ ngạch cửa ngó theo, tặc tặc lưỡi:

- Hết thằng Gia Nghĩa đến thằng Tiểu Long! Hồng lẽ dùng toán để chinh phục con gái là “mốt” mới của con trai thế kỷ 21?

7. Chương 07

Bây giờ thì Tiểu Long lại sợ thằng Gia Nghĩa rủ nó qua nhà nhỏ Liên.

Nó biết từ ngày được nhỏ Liên cho ngồi cạnh chỉ bài, thằng Gia Nghĩa không cần nó đi theo nữa, nhưng Tiểu Long vẫn cứ lo lo: Nhờ thằng Gia Nghĩa nổi hứng bắt tử thì sao há!

Năm giờ chiều, nó lọc cọc đạp xe tới cửa hàng, chân rà rà xuống đất, mắt lảo liên dòm vào trong nhà, chỉ mong thằng Gia Nghĩa theo ba mẹ đi ăn đám cưới hay đám giỗ quách cho rồi.

- Ê, Tiểu Long! - Đang dáo dác, Tiểu Long giật thót khi thằng Gia Nghĩa từ trong nhà lật đật chạy ra - Bữa nay mày đến sớm thế?

- Ồ. - Tiểu Long mới nói một tiếng, đã đưa tay ôm bụng nhăn nhó.

- Mày làm sao thế?

- Tự dưng tao đau bụng quá. Hừ... hừ...

Gia Nghĩa đúng là thằng bạn ác nham. Thấy Tiểu Long rên rỉ, nó không an ủi thì chớ, lại cười khoái chí:

- Vậy mày vào trong nhà ngồi chơi với em tao đi, kêu nó lấy thuốc cho mày uống. Đưa xe đây cho tao!

Gia Nghĩa không biết Tiểu Long còn khoái chí hơn nó gấp bội.

Gia Nghĩa vừa khuất sau đầu đường, Tiểu Long đã đứng thẳng người lên, mặt tỉnh như sáo, làm như đứa vừa đau bụng là thằng Gia Nghĩa chứ không phải nó.

Gia Nhân đang cúi húi lấy hàng cho khách chỗ tủ kính, thấy Tiểu Long vào, mắt nó vụt sáng lên:

- A, anh Tiểu Long!

Tiểu Long nhắm đếm, bụng vui như mở hội khi thấy trong cửa hàng chỉ có năm người khách. Năm người mua mà có tới hai người bán, chắc vèo một cái là xong! Nó lại đằng bàn ngồi đợi, biết thế nào nhỏ Gia Nhân cũng quay lại.

Quả nhiên, khi người khách cuối cùng rời cửa hàng, Gia Nhân lơn tơn đi lại chỗ Tiểu Long, tay cầm theo một gói bánh kẹp.

Nó ngồi xuống ghế đối diện, mở gói bánh ra, đẩy tới trước mặt Tiểu Long:

- Anh ăn đi!

- Trời, em làm anh như con nít!

Tiểu Long nói, nhưng vẫn thò tay nhón một cái bánh.

Nó vừa nhai bánh vừa chờ Gia Nhân hỏi về bài toán hôm qua nhưng con nhỏ chẳng nói gì về chuyện đó. Chắc Gia Nhân không tin mình đã giải xong! Tiểu Long sốt ruột nghĩ. Nó tể nhị, không muốn đẩy mình vào thế bí đó thôi!

Tiểu Long đợi thêm lát nữa, thấy Gia Nhân vẫn xuất sắc trong vai “người không thích hỏi”, đành chép miệng:

- Bài toán hôm qua ấy mà.

Gia Nhân long lanh mắt:

- Bài toán hôm qua sao hử anh?

- Anh giải xong rồi!

- Ôi, anh giỏi quá! - Gia Nhân reo lên - Toán khó như thế mà anh vẫn giải được!

Gia Nhân lập tức sửa lại thế ngồi, hai tay khoanh trước mặt, mắt chăm chăm nhìn ông anh:

- Anh giảng cho em nghe đi!

Nếu Gia Nhân sửa lại thế ngồi cho giống học trò ngoan thì Tiểu Long cũng sửa lại thế ngồi cho giống ông thầy giỏi. Rồi nó “e hèm”, cả bộ tịch lẫn giọng điệu cố làm sao cho thật giống Quý ròm:

- Em nghe anh hỏi nè. Người khách hỏi ông thần bên trái “Ai ngồi cạnh ngài?”, thần bên trái trả lời “Đó là thần nói thật”. Vậy ông thần bên trái có phải là thần nói thật không?

Tiểu Long vừa hỏi dấn mắt vào mặt Gia Nhân, mong nó cũng trả lời xui lơ như mình “Làm sao em biết được!” để có dịp ra oai.

Nào ngờ Gia Nhân lắc đầu:

- Ông này không phải là thần nói thật rồi.

Thấy con nhỏ này không chịu dốt như mình, Tiểu Long nổi quạu:

- Sao em biết?

Gia Nhân thần nhiên:

- Nếu ông là thần nói thật thì ông sẽ bảo ông ngồi bên cạnh ông là thần nói dối hoặc thần chập cheng mới đúng chứ.

- Em thông minh ghê. - Tiểu Long xuýt xoa, lần này nó khen thật lòng. Rồi nó tắc lưỡi tiếp - Bây giờ tới ông thần ngồi ở giữa. Người khách hỏi ông “Ngài là thần gì?”, ông bảo ông là thần chập cheng, vậy ông có phải là thần nói thật không?

Gia Nhân lại mau mắn:

- Ông này cũng không phải là thần nói thật. Nếu là thần nói thật thì ông đã bảo mình là thần nói thật rồi.

Đột ngột, nó reo lên:

- A, em biết rồi. Như vậy ông thần bên phải là thần nói thật. Ông thần ở giữa là thần nói dối. Còn ông thần bên trái là thần chập cheng.

Lần này Tiểu Long không vắn vẹo “Sao em biết?” nữa. Tiểu Long nhìn vào gương mặt sáng sủa của Gia Nhân, thấy đôi mắt trong veo của nó lặn qua lặn lại như hai giọt nước sau tròng kính, đau khổ nhận ra con nhỏ này thông minh hơn mình nhiều.

Tiểu Long nhìn sững Gia Nhân một hồi rồi ngập ngừng hỏi:

- Em thông minh như vậy sao không giải được bài toán này mà phải nhờ anh?

- Em mà thông minh á?

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Thông minh quá đi chứ! Hồi Quý ròm hỏi anh, anh đâu có...

- Quý ròm là ai vậy anh? - Gia Nhân chớp mắt.

Tiểu Long giật thót, nhận ra mình vừa lỡ lời, nếu không có Gia Nhân ngồi trước mặt nó đã đưa tay lên cổ đầu mình rồi.

- Quý ròm hả? - Nó ấp úng - Ờ, ờ, Quý ròm là bạn cùng lớp với anh.

- Thế anh Quý hỏi anh chuyện gì?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Ôi, chuyện gì nó cũng hỏi. Thằng đó nó hay hỏi lắm. Tụi anh gọi nó là “người hay hỏi” mà.

Thực ra “người hay hỏi” là biệt danh Quý ròm gán cho Tiểu Long. Bí quá, Tiểu Long nói bừa, rồi nó lật đật lái câu chuyện ra xa đề tài nguy hiểm này:

- Em còn bài toán nào khó nữa không?

- Còn đây, anh.

Vừa đáp Gia Nhân vừa lật tập soạn soạn.

Bài toán lần này khó không thua gì bài toán lần trước. Tiểu Long vừa liếc mắt vô tờ giấy đã muốn xỉu. Nhưng so với hôm qua, bữa nay tâm trạng của nó có phần khá hơn. Nó đã có lời tự bạch “làm ngay tại chỗ thì không được nhưng đem về nhà nghĩ ngơi một lát thế nào cũng ra” làm bữa hộ mệnh rồi. Nghĩa là nó thông minh nhưng chậm chạp. Hay nói cách khác, nó tuy chậm chạp nhưng lại rất thông minh.

Nhỏ Gia Nhân hình như cũng hiểu điều đó nên vui vẻ nói:

- Anh đem về nhà làm đi!

Bữa đó, Tiểu Long ngồi tán dóc với Gia Nhân lâu ơi là lâu, khi có khách lại chạy ra chỗ tủ kính phụ Gia Nhân bán hàng, chốc chốc lại liếc mắt ra cửa xem thằng Gia Nghĩa về chưa.

Tiểu Long sợ lát nữa Quý ròm hỏi nó về những chuyện là lạ hay hay giữa Gia Nghĩa và nhỏ Liên, nó không biết phải bịa thêm những gì. Cũng may, về đề tài học búa này thằng ròm chỉ hỏi tò mò chứ chẳng rành bao nhiêu, nhờ vậy Tiểu Long mới chơi trò dóc tổ được. Nhưng mình có lừa nó cũng chỉ lừa được một lần thôi. Bịa nữa thế nào cũng lòi đuôi. Tốt nhất là hỏi thằng Gia Nghĩa.

Tiểu Long kiên trì chong mắt ra đường.

Thoáng thấy thằng Gia Nghĩa tấp xe vô lề, nó chỉ kịp nói với nhỏ Gia Nhân “chào em nha” rồi phóng vù ra cửa.

- Mày về à? - Gia Nghĩa lật đật leo xuống khỏi xe.

- Ồ. - Tiểu Long cầm lấy ghi-đông, nhưng nó vẫn đứng ì ra đó.

Thái độ của thằng mập làm Gia Nghĩa ngạc nhiên:

- Có chuyện gì hả mày?

Tiểu Long nheo mắt:

- Chuyện mày với nhỏ Liên tới đâu rồi?

- À, à, tuyệt lắm!

- Tuyệt lắm là sao?

Gia Nghĩa vung tay:

- Tuyệt lắm là tuyệt lắm chứ là sao! Nghĩa là bây giờ hai đứa tao đã coi nhau như người một nhà.

Tiểu Long trề môi:

- Nhưng khi mày về nhà mày thì hai đứa bay coi như là... người hai nhà?

- Bậy! - Gia Nghĩa đỏ mặt - Thế thì nói làm gì!

Nó nhìn lên trời:

- Người một nhà có nghĩa là đạo này tình cảm của hai đứa tao đã khăng khít lắm rồi.

Tiểu Long dòm lom lom vào mặt bạn:

- Tụi bay vẫn ngồi sát rạt bên nhau chứ?

- Tất nhiên rồi. Sát đến mức nhỏ Liên cứ đụng vô người tao hoài. Đụng đến nổi tao phát ngượng luôn!

Tiểu Long nhún vai:

- Chỉ có thể thôi hả?

- Sao lại chỉ có thế! - Giọng điệu coi thường của thằng mập khiến Gia Nghĩa gân cổ - Thỉnh thoảng nó còn nắm lấy tay tao nữa.

- Thật không đó?

- Sao lại không thật. - Gia Nghĩa lim dim mắt - Mỗi lần nó nắm tay tao, tao vừa thỉnh thích lại vừa sờ sợ. Đã mấy lần tao định rút tay ra nhưng sợ nó buồn, bèn thôi.

- Thế mẹ nó đâu?

- Mẹ nó suốt ngày ở ngoài chợ. Lần nào cấp nón ra đi, mẹ nó cũng nhờ tao “Cháu ở nhà học bài với em nha cháu!”.

Đang nói, Gia Nghĩa chợt thở dài:

- Mai mốt tao có về trễ, mày đừng sốt ruột nha. Nhỏ Liên mê tao quá, cứ níu kéo tao suốt. Mỗi lần tao xô ghế dợm đứng dậy, nó lại nằn nì “Năm phút nữa đi!”. Mấy chục lần cái “năm phút” như vậy. Phù! Mệt ơ là mệt!

Tiểu Long buột miệng:

- Thích quá chứ mệt gì!

- Bây giờ mày tin tao chưa? - Mắt Gia Nghĩa sáng trưng.

- Tin rồi.

Tiểu Long gật đầu và leo lên xe:

- Thôi, tao về đây!

- Ủ, mày về đi! Hôm nào có chuyện gì mới mới tao kể cho mày nghe.

Tiểu Long hoan hỉ nhún mạnh pê-đan, hôm nay nó chỉ cần nghe chùng đó thôi. Nó không biết con nhà Gia Nghĩa có bịa với nó như nó bịa với Quý ròm không, nhưng nhớ lại thái độ thân thiện của nhỏ Liên đối với thằng bạn nó, nó lại chép miệng: Ồ, biết đâu nhỏ Liên xao xuyên trước sự kèm cặp tận tình của thằng Gia Nghĩa mà cảm động nắm lấy tay thằng này cũng nên! Ai chứ bọn con gái là chúa ỷ mị, tụi nó dễ động lòng đến phát sợ! Vừa nghĩ ngợi Tiểu Long vừa đưa tay sờ soạng tờ giấy trong túi áo, lẩm bẩm: Mình giải giúp con nhỏ Gia Nhân đến bài toán thứ mấy nó mới ỷ mị như nhỏ Liên há?

8. Chương 08

Quý ròm ngồi tròn mắt nghe Tiểu Long kể chuyện “là lạ hay hay” của thằng Gia Nghĩa, chốc chốc lại vỗ bàn đánh “cốp”:

- Thật không hở mày?

- Thật chứ! Chính mắt tao trông thấy mà.

- Có mày ngồi đó mà tụi nó dám nắm tay nhau hả?

- Ờ, ờ... - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi - Lúc đó tao ra ngoài sân. Tụi nó không biết tao đứng ngoài cửa sổ ngó vô.

Quý ròm liếm môi:

- Mày thấy nhỏ Liên nắm tay thằng Gia Nghĩa trước thật hả?

- Ủ.

Quý ròm vỗ đùi đánh “bép”, nó không dám vỗ bàn nữa vì cú vỗ vừa rồi làm nó nhói cả tay:

- Tụi con gái bạo thật hở mày?

- Chắc lúc đó nhỏ Liên đang làm toán gặp chỗ bí, thằng Gia Nghĩa gỡ cho nó thế là nó xúc động quá.

- Thằng Gia Nghĩa này tệ thật! - Quý ròm hừ mũi - Nó mãi nắm tay em, chẳng nhớ gì đến chuyện dẫn tụi mình đi ăn chè. Hừ, không có tao còn lâu nhỏ Liên mới thèm nắm tay nó.

Tiểu Long bênh Gia Nghĩa:

- Nó đái tụi mình hai lần rồi.

- Hai lần thì nói làm gì. - Quý ròm nghiêng răng ken két - Phải đái hai chục lần mới đúng!

Thấy thằng ròm gằm gừ ghê quá, Tiểu Long cứ rờ rẫm mãi chỗ mép túi, không dám rút tờ giấy ra.

- Rờ rờ cái gì! - Quý ròm nhác thấy, chìa tay ra - Đưa đề toán đây!

Giật lấy tờ giấy, Quý ròm chúí mắt đọc:

“Một người cha trước khi qua đời để lại di chúc cho ba người con “Cha có 17 con ngựa quý. Đứa lớn nhất được phân nửa số ngựa. Đứa thứ hai được một phần ba số ngựa. Đứa út được một phần chín số ngựa. Sau khi cha mất, các con cứ thế mà thực hiện trong sự hòa thuận và yêu thương lẫn nhau”. Sau khi người cha qua đời, ba anh em họp lại để chia gia tài, nhưng họ không biết chia như thế nào. Vì con số 17 không thể chia chẵn cho 2, cho 3 và cho 9 được. Bạn hãy chia giùm cho họ”.

Quý ròm đọc xong đề toán, ngẩng phắt đầu lên, nói một lèo:

- Đứa lớn nhất được 9 con ngựa, đứa thứ hai được 6 con, đứa út được 2 con.

Tiểu Long há hốc miệng như thể thấy ma:

- Làm sao mà chia được? Trên đường tới đây tao đã thử chia trong đầu rồi. Không thể nào chia được hết á.

Quý ròm nheo mắt:

- Chia không được thì ráng nghĩ cách chia cho được!

Trong khi Tiểu Long nghệt mặt ra thì Quý ròm đưa tay sờ cằm. Nó đứng đĩnh nói, tiếc hùi hụi không có râu để vuốt:

- Sống ở đời, nếu không có cơ hội thì mình phải tự tạo ra cơ hội.

Tuy không vuốt được râu nhưng giọng điệu Quý ròm đã rất giống triết gia. Tiểu Long nhìn sững bạn, làm như nó mới trông thấy thằng này lần đầu:

- Phải mà đó không ròm?

- Tao đây.

- Mà vừa lảm nhảm gì vậy? - Tiểu Long ngơ ngác - Tao đang nói chuyện giải toán mà!

- Thì tao cũng đang nói chuyện giải toán.

- Giải toán gì mà cơ hội với không cơ hội, sao nghe cao xa quá vậy? - Tiểu Long đưa tay gãi cổ, như thể tại cái cổ mà nó không hiểu được ý nghĩa trong câu nói của thằng ròm.

- Mà nghe đây nè. - Quý ròm gật gù - Với 17 con ngựa, mà không có cơ hội nào chia hết cho 2, cho 3 và cho 9 được, hoàn toàn không có cơ hội, đúng không?

- Đúng.

Quý ròm hươ tay:

- Thế thì mà phải tự tạo ra cơ hội.

- Tạo ra bằng cách nào? - Tiểu Long nuốt nước bọt, cảm thấy óc nó đang căng ra.

- Bằng cách nào hả? - Quý ròm lia mắt ra ngoài hiên - Mà đang có một chiếc xe đạp dựng trước nhà tao, đúng không?

- Đúng.

Quý ròm nói giọng ráo hoảnh:

- Chiếc xe đạp chính là cơ hội của mà đó.

Tiểu Long liếc chiếc xe đạp rồi lại ngược nhìn Quý ròm, đã bắt đầu mất bình tĩnh:

- Tao ngồi đống tai cả buổi không phải để nghe mày trêu tao nghe ròm. Mày mà không nói rõ ra là tao đạp mày à.

- Ai mà thèm trêu mày! - Quý ròm bĩu môi, nó hất đầu về phía chiếc xe - Bây giờ mày thử tưởng tượng chiếc xe đạp của mày là một con ngựa. Rồi mày nhập con ngựa của mày vào 17 con ngựa kia. Nhập vào đi!

- Rồi.

- Tất cả là bao nhiêu con?

- Mười tám con.

- Bây giờ mày lấy 18 chia cho 2, cho 3 và cho 9, sẽ được số ngựa của từng người con. Chia đi!

Tiểu Long nhắm một lúc, mặt mày hân hoan:

- Xong rồi. Đúng như mày nói khi nãy. Đứa lớn nhất được 9 con, đứa thứ hai được 6 con, đứa út được 2 con.

Quý ròm toét miệng cười:

- Thấy chưa! Tao đâu có trêu mày!

Đang hơn hớn, Tiểu Long bỗng ngớ ra:

- Ủa, hổng lẽ để chia được bài toán này, tao phải mất một con ngựa?

- Mất đâu mà mất! 9 cộng 6 cộng 2 là 17 con. Con ngựa của mày vẫn còn nguyên.

- Lạ quá ha! - Hết gã cổ Tiểu Long lại gã cầm - Tao chưa thấy ai giải toán kiểu lấy ngựa của mình ghép vào, giải xong lại lấy ra.

- Bây giờ mày thấy chưa?

- Thấy rồi.

Quý ròm vỗ vai bạn:

- Thấy rồi thì mày tiếp tục lấy “con ngựa” của mày chiều chiều chở thằng Gia Nghĩa phi tới nhà nhỏ Liên đi, rồi thấy chuyện gì hay hay nữa về kể tao nghe!

oOo

Nhà thằng Gia Nghĩa có ba tầng. Tầng trệt là cửa hàng bánh kẹo. Hai tầng trên là chỗ sinh hoạt của gia đình. Nhà nó hai mặt tiền. Nói hai mặt tiền là nói cho oai, thực ra mặt sau nhà nó quay ra một con hẻm nhỏ. Xe cộ xưa nay đều ra vào bằng ngõ sau. Thằng Gia Nghĩa làm biếng đi ngõ sau nên cứ gần tới năm giờ chiều là ngóc cổ đợi Tiểu Long, hễ thằng mập trở tới là nó chộp xe thằng này vọt đi luôn.

Thoạt đầu Tiểu Long coi chuyện Gia Nghĩa mượn xe của nó là chuyện bình thường. Thậm chí nó còn khoái tợn. Mấy bữa đầu, nó hơi lo lo khi con nhà Gia Nghĩa không cho nó đi theo. Nó sợ không có chuyện hay hay để kể cho Quý ròm. Nhưng từ hôm thằng Gia Nghĩa hào hứng khoe nhặng chuyện nhỏ Liên cầm tay nó, Tiểu Long đã cảm thấy yên tâm. Hôm qua, thằng Gia Nghĩa khoe lần này chính nó cầm tay nhỏ Liên, nó bảo tay con gái mát lắm, sờ vào y như sờ lên miếng dưa hấu vừa lấy ra khỏi tủ lạnh. Tiểu Long kể với Quý ròm, Quý ròm chửi thằng Gia Nghĩa ngu. Quý ròm bảo chắc là nhỏ Liên vừa thò tay vô tủ lạnh lấy đồ ăn thức uống gì đó thật chứ “y như” cái con khỉ gì.

Không đi theo Gia Nghĩa, Tiểu Long có được khối thời gian ngồi tán dóc với Gia Nhân. Con nhỏ đạo này hình như đã nhìn bạn của anh mình bằng con mắt khác, nhất là từ hôm Tiểu Long sờ tay lên cầm (nó bắt chước Quý ròm đó mà), gật gù y như ông cụ non và phát biểu y như ông cụ già khiến cặp mắt nhỏ Gia Nhân lé xệ:

- Sống ở đời, nếu không có cơ hội thì mình phải tự tạo ra cơ hội, em à.

Bữa đó Tiểu Long ngoái cổ nhìn quanh, đang lo lắng khi chẳng thấy chiếc xe nào để làm ví dụ, đột nhiên ánh mắt nó bắt gặp cây chổi dựng ở góc nhà, liền mừng rỡ chỉ tay:

- Em đang dựng cây chổi ở góc nhà, đúng không?

Gia Nhân xua tay lia lịa:

- Thôi, nhà này em mới quét. Anh ngồi chơi đi, quét làm gì!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Anh đâu có nói chuyện quét nhà. Anh muốn em tưởng tượng cây chổi là con ngựa mà.

- Chi vậy hở anh?

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long bắt đầu tỏ thông thái.

Nó ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, bắt nhỏ Gia Nhân trả lời.

Y chang Quý ròm, Tiểu Long cũng nheo mắt, hươ tay, bĩu môi. Chỉ động tác vỗ vai là nó không dám.

Cứ thế, đứ đờ hỏi đứ đờ. Cho đến khi nhỏ Gia Nhân trầm trồ “Công nhận anh hay ghê!” thì buổi học đã ngập trong không khí ngọt ngào y như thể tất cả các hũ kẹo trong cửa hàng đều đồng loạt mở nắp.

Tiểu Long khoái chí nủ bụng: Hôm trước thằng Gia Nghĩa bảo em gái nó khen mình “nói chuyện vui ghê”, bữa nay chính tai mình nghe Gia Nhân khen mình “hay ghê”, chắc con nhỏ này sắp “uỷ mị” tới nơi rồi! Ý nghĩ đó bay lượn trong đầu Tiểu Long suốt từ lúc đó cho đến khi nó tới nhà Quý ròm rồi từ nhà Quý ròm về nhà nó, kéo dài đến cả mấy hôm sau.

Nếu có điều gì làm Tiểu Long không vui là dạo này thằng Gia Nghĩa về trễ quá, càng ngày càng trễ.

Lúc đầu, mãi chuyện với Gia Nhân, Tiểu Long chẳng chú ý gì đến giờ giấc của thằng Gia Nghĩa. Nhưng từ hôm Quý ròm đón nó ở cửa bằng bộ mặt nhăn nhó “Sao dạo này mày tới trễ quá vậy? Nhà tao sắp ăn cơm rồi!” thì Tiểu Long mới liếc xuống đồng hồ trên tay, ngó ra “Ồ há”.

Ở nhà, nhỏ Oanh cũng đã bắt đầu thắc mắc:

- Anh đi đâu mà ngày nào cũng về trễ thế?

- Tao tới nhà bạn kèm cho nó học.

- Chuyện lạ à nha! - Nhỏ Oanh chun mũi - Anh biến thành anh Quý từ hồi nào thế?

- Mày đừng có coi thường anh mày. Tao học dốt, nhưng có đứ đờ còn học dốt hơn!

Tiểu Long vờ giận dỗi, nó buông thông một câu rồi bỏ đi chỗ khác, sợ nhỏ em hỏi tới hỏi lui.

Hôm sau lúc giao xe cho Gia Nghĩa, nó thấp thỏm dặn:

- Bữa nay ráng về sớm nha mày!

Gia Nghĩa “ừ” và lại tiếp tục về trễ hoắc.

Tiểu Long đợi đến tối mịt mới thấy thằng này đun đầu xe vô, gắt om:

- Tao dặn mày những gì hở Gia Nghĩa? Mày “ừ, ừ” rồi bây giờ mới dẫn xác về là sao?

- Thông cảm đi mày! - Gia Nghĩa tốt xuống khỏi xe, phân trần - Tao tính về sớm mà nhỏ Liên đâu có cho!

Tiểu Long nổi điên:

- Nó không cho thì kệ nó chứ.

Gia Nghĩa nhún vai, khổ sở:

- Kệ sao được. Cứ mỗi lần tao dợm chia tay là nó rơm rớm nước mắt.

Con nhà Gia Nghĩa thở một hơi dài, về phiên nào, vai trĩu xuống như đang gánh một mối tình lớn lắm:

- Trái tim con người ta đâu phải là sắt đá hờ mảy!

Trái tim của Tiểu Long cũng không phải là sắt đá. Cho nên nó động lòng ngay tút xút. Nó nhìn bạn, chớp mắt hỏi:

- Mày nói thiệt không đó?

- Tao nói dóc làm chi. - Gia Nghĩa chép miệng - Bữa trước nhìn thái độ nhỏ Liên, mày cũng biết rồi mà.

Mặt nó trở nên mơ màng:

- Đến bữa nay thì nó không thể nào dứt tao ra được nữa. Bây giờ nó giống như người nghiện xì ke vậy đó.

- Mày so sánh thấy ghê! Tao về đây. Trễ rồi!

Tiểu Long rút cổ buồng gọn, rồi phốc lên xe, chạy biến. Nó liếc đồng hồ, biết Quý ròm thế nào cũng chờ nó, nhưng nó đang nôn nóng kể cho thằng ròm biết bọn con gái yêu là như thế nào: Hay ho gì đâu! Cũng y chang mấy đứa chích xì ke vậy thôi!

9. Chương 09

Tiểu Long công nhận bữa nay thằng Gia Nghĩa về trễ thật.

Khi Tiểu Long tới, Quý ròm vừa ăn cơm xong. Nó đón thằng mập ở cửa bằng nụ cười méo xẹo:

- Sao càng ngày càng về trễ vậy mày?

Tiểu Long bước vào nhà, vừa đi vừa nói, mặt nó cũng méo không kém:

- Tại nhỏ Liên không cho thằng Gia Nghĩa về sớm.

Nó ngồi xuống ghế, tặc tặc lưỡi:

- Nhỏ Liên nghiện xì ke nặng rồi!

- Là sao? - Quý ròm giật mình.

- Ý tao muốn nói là dạo này nó mê tít thằng Gia Nghĩa. - Tiểu Long nhìn lên trần nhà - Cứ mỗi lần thằng Gia Nghĩa đứng lên là mắt nó ngân ngấn nước. Thế là thằng này lại ngồi xuống. Cả chục lần như vậy. Tao giục thế nào cũng không được.

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Chuyện này mày đọc ở đâu vậy?

- Đọc đâu mà đọc! Chính mắt tao nhìn thấy mà. - Tiểu Long nhăn nhó đáp, cảm thấy ruột gan như vừa bị ai vặn một cái.

- Thế mà tao tưởng mày đọc trên trần nhà chứ. - Quý ròm nhún vai - Xưa nay có bao giờ mày nói chuyện với tao mà mắt nhìn lên trời đâu.

Tiểu Long bối rối nói, cổ để giọng dờn dờn:

- Ờ, không hiểu sao dạo này nói chuyện với ai tao cũng nhìn lên trời. Hồng biết tao lấy tặc này của ai?

- Lấy của tao chứ của ai!

Tưởng Quý ròm tìm cách dồn mình vào ngõ cụt, không ngờ thằng ròm lại mở cho nó một con đường thoát thình thịch như vậy, Tiểu Long mừng hóm:

- Ờ, chắc là tao lấy của mày.

Nó vung tay, hào hứng:

- Tao nhớ rồi. Mẹ tao từng bảo bạn bè chơi với nhau là chúa hay lấy.

- Dĩ nhiên rồi. - Quý ròm tán thành. Đang tươi cười, nó bắt thần nghiêm mặt - Nhưng mày biết tao hay nhìn lên trời lúc nào không?

- Lúc nào hả? - Tiểu Long chợt dạ - Ờ, ờ, cái đó thì tao không biết.

Quý ròm nhếch mép, mặt nó như bầu trời đột ngột kéo mây đen:

- Tao chỉ nhìn lên trời lúc tao bịa chuyện thôi.

Quý ròm đá chân bạn:

- Bộ mày tưởng trước giờ tao vẫn tin mày hả? Hừ, ngay từ lúc mày bảo nhỏ Liên nắm tay thằng Gia Nghĩa tao đã biết tổng là mày bịa rồi. Làm gì có đứa con gái nào sỗ sàng như vậy!

- Thật... thật mà... - Tiểu Long cà lăm - Chính mắt tao...

- Thật cái con khỉ! - Quý ròm cười khẩy - Con gái chủ động nắm tay con trai đã là vô duyên rồi, lại nắm tay đứa con trai này trước mặt một đứa con trai khác lại càng vô duyên thấy ớn!

Mồ hôi nhỏ thành giọt trên trán Tiểu Long. Nó nhìn sững Quý ròm, quai hàm tê dại, muốn phản bác nhưng trong đầu lại không nảy ra được một ý tưởng nào. Xưa nay Tiểu Long vẫn mù tịt về tâm lý của bọn con gái nên khi Quý ròm bắt bẻ, dù biết thằng ròm chả hơn gì mình trong lãnh vực này nó không biết phải bắt đầu phản công từ chỗ nào.

- Sao? Thú thật đi! Mày toàn bịa phải không? - Ánh mắt Quý ròm rọi thẳng vào mặt Tiểu Long như muốn dùng tia nhìn ngăn không cho thằng này bịa chuyện thêm lần nữa.

- Thực ra thì tao không bịa. - Tiểu Long lúng búng nói, óc nó như vón cục lại - Tao chỉ... tưởng tượng thôi.

- Mày nói tiếng nước nào thế hả, mập? - Quý ròm gầm gừ - Tưởng tượng thì có khác gì bịa?

- Ờ thì bịa! - Tiểu Long xui lơ - Nhưng tao chỉ bịa có mỗi lần đầu. Những lần sau tao nghe thằng Gia Nghĩa kể lại.

Quý ròm chưng hửng:

- Ủa, thế hằng ngày mày không đi chung với nó sao?

- Tao chỉ đi với nó mấy ngày đầu. - Mặt Tiểu Long chảy dài - Từ hôm nó được nhỏ Liên cho ngồi cạnh để chỉ bài, nó không cho tao đi theo nữa.

- Nó dám đối xử với mày như vậy hả? - Quý ròm đập tay xuống bàn, giọng bất bình - Nó không đếm xỉa gì đến chuyện mày cứu nó khỏi tay bọn thằng Xường sao?

- Kệ nó đi! - Tiểu Long quệt mũi - Tao thấy nó nói cũng đúng. Hai đứa nó đang tình tứ, có mặt tao tụi nó làm sao tự nhiên được.

Tiểu Long thở dài:

- Gần đây nó còn đe tao. Nó bảo nếu nó bắt gặp tao lén lút theo xem nó “cửa cấm” nhỏ Liên nó sẽ không cho tao chơi với...

Chợt nhận ra mình nói hớ, Tiểu Long lập tức im bặt. Nhìn bộ mặt thoát xanh thoát đỏ của bạn, Quý ròm cười khì khì:

- Nó không cho mày chơi với em gái nó chứ gì!

Nó vỗ vai Tiểu Long:

- Mày đừng lo! Nó đe mày chứ đâu có đe tao. Mày chỉ đường tới nhà nhỏ Liên đi, tao sẽ tới xem nó làm gì.

Tiểu Long giãy nảy:

- Không được! Nhìn thấy mày nó sẽ biết ngay là tao vẽ đường cho mày.

- Nhìn thấy sao được mà nhìn thấy! - Quý ròm trấn an bạn - Tao có xộc vào nhà nhỏ Liên đâu. Tao chỉ nấp ngoài bờ rào dòm vô thôi.

oOo

Chiều hôm sau, quá năm giờ một chút Quý ròm đã có mặt ở gần cửa hàng bánh kẹo.

Nó dựng xe đạp sát bờ tường, nấp sau một xe nước mía, bắn khoăn không biết thằng Gia Nghĩa đã ra khỏi nhà chưa. Nó liếc đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa hàng rồi lại liếc đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa hàng.

Quý ròm lơ lảo như vậy một lúc đã thấy Tiểu Long bước ra vỉa hè dòm dáo dác.

Quý ròm vội vã thò đầu khỏi xe nước mía, giơ tay ngoắt ngoắt.

Nhìn thấy bạn, Tiểu Long toét miệng cười, ba chân bốn cẳng vù lại.

- Nó đi chưa? - Quý ròm hất đầu về phía sau lưng Tiểu Long, nhú mày hỏi.

- Đi khoảng mười phút rồi.

Quý ròm đẩy chiếc xe đạp ngã giúi vô người bạn:

- Vậy mình khởi hành được rồi. Mày chở đi, tao ngồi sau.

Dọc đường Tiểu Long cứ chạy rề rề khiến Quý ròm sốt ruột:

- Hồi trưa mày ăn trứng thứ chi mà đạp xe ị ạch vậy hả mập?

- Tao đang quan sát xem nó có dừng lại ở đâu không.

Quý ròm nhiệt tình:

- Vậy mày nhìn bên trái đi, tao nhìn bên phải cho!

Nhưng cho tới khi xe rẽ vào con hẻm nhà nhỏ Liên, chẳng đứa nào thấy thằng Gia Nghĩa đâu cả. Một đứa con trai nóng lòng đến nhà một đứa con gái thì họa may có động đất nó mới chịu dừng dọc đường! Quý ròm nhủ bụng, hỏi:

- Sắp tới chưa?

- Sắp rồi.

Tiểu Long đáp, cảnh giác quét mắt dọc con hẻm.

Chạy thêm một quãng, nó chống chân xuống đất, thì thầm như sợ ai nghe trộm:

- Nhà nhỏ Liên là căn nhà có cây vú sữa mọc sát hàng rào đó.

Quý ròm leo xuống khỏi xe, dặn:

- Tao đi trước, mày theo sau nha.

Tiểu Long lo lắng:

- Rủi thằng Gia Nghĩa chạy ra thì sao?

- Nó chạy ra trước nhà làm gì! - Quý ròm hừ mũi - Hồng lẽ ở nhà nhỏ Liên mà nó dám tè bậy vô hàng rào!

Tiểu Long không nghĩ thằng Gia Nghĩa chạy ra trước nhà để tè bậy, nó chỉ sợ vụ vợ vậy thôi. Nhưng không biết diễn giải nỗi sợ của mình như thế nào cho dễ hiểu, nó đành lẳng lẳng dắt xe theo sau Quý ròm, tìm nhảy lô tô trong ngực.

Quý ròm chân quỳ chân ngồi trước bờ dậu, vén lá nhìn vào nhà.

Tiểu Long đang lóng ngóng với chiếc xe trong tay, không biết đùn vào đâu, đã thấy Quý ròm quay phắt lại, trợn mắt kêu khê:

- Trong nhà đông người lắm!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Đám giỗ hả?

- Hồng biết đám giỗ hay đám cưới nữa! Để tao nhìn kỹ xem!

Nói xong, Quý ròm lại hồi hả húc đầu vào hàng rào, căng mắt quan sát.

Lần này thì nó biết không phải đám cưới hay đám giỗ. Đám cưới hay đám giỗ thì phải có người lớn. Đàng này trong nhà lúc nhúc toàn những đứa trẻ tuổi nó hoặc nhỏ hơn.

Nghiêng ngó một lát, Quý ròm nhìn thấy Gia Nghĩa. Nó không nhận ra con nhà Gia Nghĩa ngay giữa một đồng đầu cổ đang ngo nguậy, nhưng khi thằng này đứng lên hí hoáy viết cái gì đó lên tấm bảng nhỏ sau lưng thì Quý ròm khẽ “a” lên một tiếng.

Tiểu Long dút đầu vào kế đầu Quý ròm, cổ vạch một khe hở giữa bụi dâm bụi được cắt tỉa cẩn thận, tò mò hỏi:

- Gì vậy mày?

- Thằng Gia Nghĩa đang dạy kèm.

Tiểu Long dùng đầu gối thúc vào lưng bạn, nói như rên lên:

- Thì nó vẫn dạy kèm nhỏ Liên lâu nay mà.

- Dạy cho nhỏ Liên thì nói làm gì! Nó đang dạy cho cả đồng lứa.

Tiểu Long đã vệt được đám lá trước mắt, đã nhìn thấy điều Quý ròm vừa mô tả. Miệng nó lập tức há hốc:

- Ối, sao tự nhiên lại ra thế này? Bữa trước đâu có cảnh này. Tấm bảng treo trên vách kia nữa, bữa trước cũng không có.

Quý ròm nhòm dậy, hai tay phải ống quần, nói:

- Mình về đi!

- Về? - Mệnh lệnh bất ngờ của Quý ròm khiến Tiểu Long chững hững - Không xem nữa hả?

- Xem vậy đủ rồi! - Quý ròm cười khẩy - Có gì đâu mà xem!

Tiểu Long lùi xe ra giữa hẻm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy những gì thằng Gia Nghĩa kể với tao về nhỏ Liên là xạo hết hả mày?

- Thì xạo chứ sao! - Quý ròm cười he he - Cả đồng lứa chen chúc như đang ở trong rạp hát mà cầm tay với cầm chân con khỉ gì!

Quý ròm đập tay lên lưng bạn, ra oai:

- Bữa nay tao đến xem chỉ là để kiểm tra những gì tao nghĩ trong đầu thôi. Chứ tao là tao biết tổng cái trò ba hoa của thằng Gia Nghĩa ngay từ đầu.

Tiểu Long dấn bàn đạp, giọng ngẩn ngơ:

- Nhưng nếu nhỏ Liên không hề cầm tay nó và nó cũng không hề cầm tay nhỏ Liên, tại sao nó lại không cho tao đi theo?

- Mày ráng ép cái đầu mày động dậy chút đi, Tiểu Long! - Quý ròm méo xệch miệng - Chính vì nhỏ Liên không hề “nghiện xì ke”, không hề cầm tay nó, cũng không hề rơm rớm nước mắt khi nó ra về cho nên nó không muốn mày đi theo, hiểu chưa?

- Chưa hiểu. - Tiểu Long thật thà đáp, mặt vẫn lơ ngơ như bò đội nón.

- Mệt mày ghê! - Quý ròm thở hắt ra - Giảng cho mày hiểu về tình yêu chẳng khác nào cổ giảng cho một cục đá hiểu về các nguyên tố hóa học.

Mày cũng có hiểu gì về chuyện này hơn tao đâu! Tiểu Long tức tối nhủ bụng nhưng không nói ra, chỉ giục:

- Thì mày nói rõ ra đi! Tại sao vì vậy mà nó không cho tao đi theo?

- Vì nếu như mây đi theo thì nó đâu có huênh hoang với mây về chuyện “là lạ hay hay” của nó được. Mây sẽ biết là hai đứa nó chả có “đụng chạm” nhau gì sất, tóm lại mây sẽ biết nhỏ Liên không hề mê tít nó. Chỉ có nó khoái nhỏ Liên thôi.

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó “Ồ há” và cong lưng đập thật mạnh. Nó muốn về cửa hàng ngồi đợi thằng Gia Nghĩa quá. Bây giờ thì nó đã biết tại sao thằng này về trễ rồi. Về trễ vì bận kèm cho một đồng lũ khủ học trò dù sao cũng thông cảm được. Nhưng về trễ để bịa chuyện đánh lừa nó như đánh lừa một đứa con nít thì nó dứt khoát không chịu bỏ qua. Hừ, hừ!

10. Chương 10

Tiểu Long công nhận bữa nay thằng Gia Nghĩa về trễ thật.

Khi Tiểu Long tới, Quý ròm vừa ăn cơm xong. Nó đón thằng mập ở cửa bằng nụ cười méo xẹo:

- Sao càng ngày càng về trễ vậy mây?

Tiểu Long bước vào nhà, vừa đi vừa nói, mặt nó cũng méo không kém:

- Tại nhỏ Liên không cho thằng Gia Nghĩa về sớm.

Nó ngồi xuống ghế, tặc tặc lưỡi:

- Nhỏ Liên nghiện xì ke nặng rồi!

- Là sao? - Quý ròm giật mình.

- Ý tao muốn nói là dạo này nó mê tít thằng Gia Nghĩa. - Tiểu Long nhìn lên trần nhà - Cứ mỗi lần thằng Gia Nghĩa đứng lên là mắt nó ngấn ngấn nước. Thế là thằng này lại ngồi xuống. Cả chục lần như vậy. Tao giục thế nào cũng không được.

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Chuyện này mây đọc ở đâu vậy?

- Đọc đâu mà đọc! Chính mắt tao nhìn thấy mà. - Tiểu Long nhăn nhó đáp, cảm thấy ruột gan như vừa bị ai vặn một cái.

- Thế mà tao tưởng mây đọc trên trần nhà chứ. - Quý ròm nhún vai - Xưa nay có bao giờ mây nói chuyện với tao mà mắt nhìn lên trời đâu.

Tiểu Long bối rối nói, cổ để giọng đùng đùng run:

- Ồ, không hiểu sao dạo này nói chuyện với ai tao cũng nhìn lên trời. Hồng biết tao lấy tật này của ai?

- Lấy của tao chứ của ai!

Tưởng Quý ròm tìm cách dồn mình vào ngõ cụt, không ngờ thằng ròm lại mở cho nó một con đường thoát thênh thang như vậy, Tiểu Long mừng hóm:

- Ồ, chắc là tao lấy của mây.

Nó vung tay, hào hứng:

- Tao nhớ rồi. Mẹ tao từng bảo bạn bè chơi với nhau là chúa hay lấy.

- Dĩ nhiên rồi. - Quý ròm tán thành. Đang tươi cười, nó bất thần nghiêm mặt - Nhưng mây biết tao hay nhìn lên trời lúc nào không?

- Lúc nào hả? - Tiểu Long chột dạ - Ồ, ờ, cái đó thì tao không biết.

Quý ròm nhếch mép, mặt nó như bầu trời đột ngột kéo mây đen:

- Tao chỉ nhìn lên trời lúc tao bịa chuyện thôi.

Quý ròm đá chân bạn:

- Bộ mày tưởng trước giờ tao vẫn tin mày hả? Hừ, ngay từ lúc mày bảo nhỏ Liên nắm tay thằng Gia Nghĩa tao đã biết tổng là mày bịa rồi. Làm gì có đứa con gái nào sỗ sàng như vậy!

- Thật... thật mà... - Tiểu Long cà lăm - Chính mắt tao...

- Thật cái con khỉ! - Quý ròm cười khẩy - Con gái chủ động nắm tay con trai đã là vô duyên rồi, lại nắm tay đứa con trai này trước mặt một đứa con trai khác lại càng vô duyên thấy ớn!

Mồ hôi nhỏ thành giọt trên trán Tiểu Long. Nó nhìn sững Quý ròm, quai hàm tê dại, muốn phản bác nhưng trong đầu lại không nảy ra được một ý tưởng nào. Xưa nay Tiểu Long vẫn mù tịt về tâm lý của bọn con gái nên khi Quý ròm bắt bẻ, dù biết thằng ròm chả hơn gì mình trong lãnh vực này nó không biết phải bắt đầu phản công từ chỗ nào.

- Sao? Thú thật đi! Mày toàn bịa phải không? - Ánh mắt Quý ròm rọi thẳng vào mặt Tiểu Long như muốn dùng tia nhìn ngăn không cho thằng này bịa chuyện thêm lần nữa.

- Thực ra thì tao không bịa. - Tiểu Long lúng búng nói, óc nó như vón cục lại - Tao chỉ... tưởng tượng thôi.

- Mày nói tiếng nước nào thế hả, mập? - Quý ròm gầm gừ - Tưởng tượng thì có khác gì bịa?

- Ờ thì bịa! - Tiểu Long xụi lơ - Nhưng tao chỉ bịa có mỗi lần đầu. Những lần sau tao nghe thằng Gia Nghĩa kể lại.

Quý ròm chưng hửng:

- Ủa, thế hằng ngày mày không đi chung với nó sao?

- Tao chỉ đi với nó mấy ngày đầu. - Mặt Tiểu Long chảy dài - Từ hôm nó được nhỏ Liên cho ngồi cạnh để chỉ bài, nó không cho tao đi theo nữa.

- Nó dám đối xử với mày như vậy hả? - Quý ròm đập tay xuống bàn, giọng bất bình - Nó không đếm xỉa gì đến chuyện mày cứu nó khỏi tay bọn thằng Xường sao?

- Kệ nó đi! - Tiểu Long quẹt mũi - Tao thấy nó nói cũng đúng. Hai đứa nó đang tình tứ, có mặt tao tại nó làm sao tự nhiên được.

Tiểu Long thở dài:

- Gần đây nó còn đe tao. Nó bảo nếu nó bắt gặp tao lén lút theo xem nó “cưa cẩm” nhỏ Liên nó sẽ không cho tao chơi với...

Chợt nhận ra mình nói hớ, Tiểu Long lập tức im bặt. Nhìn bộ mặt thoát xanh thoát đỏ của bạn, Quý ròm cười khì khì:

- Nó không cho mày chơi với em gái nó chứ gì!

Nó vỗ vai Tiểu Long:

- Mày đừng lo! Nó đe mày chứ đâu có đe tao. Mày chỉ đường tới nhà nhỏ Liên đi, tao sẽ tới xem nó làm gì.

Tiểu Long giãy nảy:

- Không được! Nhìn thấy mày nó sẽ biết ngay là tao vẽ đường cho mày.

- Nhìn thấy sao được mà nhìn thấy! - Quý ròm trấn an bạn - Tao có xộc vào nhà nhỏ Liên đâu. Tao chỉ nấp ngoài bờ rào dòm vô thôi.

oOo

Chiều hôm sau, quá năm giờ một chút Quý ròm đã có mặt ở gần cửa hàng bánh kẹo.

Nó dựng xe đạp sát bờ tường, nấp sau một xe nước mía, bắn khoăn không biết thằng Gia Nghĩa đã ra khỏi nhà chưa. Nó liếc đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa hàng rồi lại liếc đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa hàng.

Quý ròm lơ lảo như vậy một lúc đã thấy Tiểu Long bước ra vỉa hè dòm dáo dác.

Quý ròm vội vã thò đầu khỏi xe nước mía, giơ tay ngoắt ngoắt.

Nhìn thấy bạn, Tiểu Long toét miệng cười, ba chân bốn cẳng vù lại.

- Nó đi chưa? - Quý ròm hất đầu về phía sau lưng Tiểu Long, nhú mồm hỏi.

- Đi khoảng mười phút rồi.

Quý ròm đẩy chiếc xe đạp ngã giúi vô người bạn:

- Vậy mình khởi hành được rồi. Mày chở đi, tao ngồi sau.

Dọc đường Tiểu Long cứ chạy rề rề khiến Quý ròm sốt ruột:

- Hồi trưa mày ăn trứng thứ chi mà đạp xe ì ạch vậy hả mập?

- Tao đang quan sát xem nó có dừng lại ở đâu không.

Quý ròm nhiệt tình:

- Vậy mày nhìn bên trái đi, tao nhìn bên phải cho!

Nhưng cho tới khi xe rẽ vào con hẻm nhà nhỏ Liên, chẳng đứa nào thấy thằng Gia Nghĩa đâu cả. Một đứa con trai nóng lòng đến nhà một đứa con gái thì họa may có động đất nó mới chịu dừng dọc đường! Quý ròm nhủ bụng, hỏi:

- Sắp tới chưa?

- Sắp rồi.

Tiểu Long đáp, cảnh giác quét mắt dọc con hẻm.

Chạy thêm một quãng, nó chống chân xuống đất, thì thầm như sợ ai nghe trộm:

- Nhà nhỏ Liên là căn nhà có cây vú sữa mọc sát hàng rào đó.

Quý ròm leo xuống khỏi xe, dặn:

- Tao đi trước, mày theo sau nha.

Tiểu Long lo lắng:

- Rủi thằng Gia Nghĩa chạy ra thì sao?

- Nó chạy ra trước nhà làm gì! - Quý ròm hừ mũi - Hồng lẽ ở nhà nhỏ Liên mà nó dám tè bậy vô hàng rào!

Tiểu Long không nghĩ thằng Gia Nghĩa chạy ra trước nhà để tè bậy, nó chỉ sợ vu vơ vậy thôi. Nhưng không biết diễn giải nỗi sợ của mình như thế nào cho dễ hiểu, nó đành lẳng lẳng dắt xe theo sau Quý ròm, tìm nhảy lô tô trong ngực.

Quý ròm chân quỳ chân ngồi trước bờ dậu, vén lá nhìn vào nhà.

Tiểu Long đang lóng ngóng với chiếc xe trong tay, không biết đùn vào đâu, đã thấy Quý ròm quay phắt lại, trợn mắt kêu khê:

- Trong nhà đông người lắm!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Đám giỗ hả?

- Hồng biết đám giỗ hay đám cưới nữa! Để tao nhìn kỹ xem!

Nói xong, Quý ròm lại hồi hả húc đầu vào hàng rào, căng mắt quan sát.

Lần này thì nó biết không phải đám cưới hay đám giỗ. Đám cưới hay đám giỗ thì phải có người lớn. Đàng này trong nhà lúc nhúc toàn những đứa trẻ tuổi nó hoặc nhỏ hơn.

Nghiêng ngó một lát, Quý ròm nhìn thấy Gia Nghĩa. Nó không nhận ra con nhà Gia Nghĩa ngay giữa một đồng đầu cổ đang ngo ngoáy, nhưng khi thằng này đứng lên hí hoáy viết cái gì đó lên tấm bảng nhỏ sau lưng thì Quý ròm khê “a” lên một tiếng.

Tiểu Long dứt đầu vào kẻ đầu Quý ròm, cố vạch một khe hở giữa bụi dâm bụi được cắt tĩa cẩn thận, tò mò hỏi:

- Gì vậy mày?

- Thăng Gia Nghĩa đang dạy kèm.

Tiểu Long dùng đầu gối thúc vào lưng bạn, nói như rên lên:

- Thì nó vẫn dạy kèm nhỏ Liên lâu nay mà.

- Dạy cho nhỏ Liên thì nói làm gì! Nó đang dạy cho cả đồng lứa.

Tiểu Long đã vệt được đám lá trước mắt, đã nhìn thấy điều Quý ròm vừa mô tả. Miệng nó lập tức há hốc:

- Ối, sao tự nhiên lại ra thế này? Bữa trước đâu có cảnh này. Tấm bảng treo trên vách kia nữa, bữa trước cũng không có.

Quý ròm nhồm dậy, hai tay phải ống quần, nói:

- Mình về đi!

- Về? - Mệnh lệnh bất ngờ của Quý ròm khiến Tiểu Long chưng hửng - Không xem nữa hả?

- Xem vậy đủ rồi! - Quý ròm cười khẩy - Có gì đâu mà xem!

Tiểu Long lùi xe ra giữa hẻm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy những gì thăng Gia Nghĩa kể với tao về nhỏ Liên là xạo hết hả mày?

- Thì xạo chút sao! - Quý ròm cười he he - Cả đồng lứa chen chúc như đang ở trong rạp hát mà cầm tay với cầm chân con khỉ gì!

Quý ròm đập tay lên lưng bạn, ra oai:

- Bữa nay tao đến xem chỉ là để kiểm tra những gì tao nghĩ trong đầu thôi. Chứ tao là tao biết tổng cái trò ba hoa của thăng Gia Nghĩa ngay từ đầu.

Tiểu Long dấn bàn đạp, giọng ngẩn ngơ:

- Nhưng nếu nhỏ Liên không hề cầm tay nó và nó cũng không hề cầm tay nhỏ Liên, tại sao nó lại không cho tao đi theo?

- Mày ráng ép cái đầu mày động dậy chút đi, Tiểu Long! - Quý ròm méo xệch miệng - Chính vì nhỏ Liên không hề “nghiện xì ke”, không hề cầm tay nó, cũng không hề rơm rớm nước mắt khi nó ra về cho nên nó không muốn mày đi theo, hiểu chưa?

- Chưa hiểu. - Tiểu Long thật thà đáp, mặt vẫn lơ ngơ như bò đội nón.

- Mệt mày ghê! - Quý ròm thở hắt ra - Giăng cho mày hiểu về tình yêu chẳng khác nào cổ giảng cho một cục đá hiểu về các nguyên tố hóa học.

Mày cũng có hiểu gì về chuyện này hơn tao đâu! Tiểu Long tức tối nhủ bụng nhưng không nói ra, chỉ giục:

- Thì mày nói rõ ra đi! Tại sao vì vậy mà nó không cho tao đi theo?

- Vì nếu như mày đi theo thì nó đâu có huênh hoang với mày về chuyện “là lạ hay hay” của nó được. Mày sẽ biết là hai đứa nó chả có “đụng chạm” nhau gì sất, tóm lại mày sẽ biết nhỏ Liên không hề mê tí nó. Chỉ có nó khoái nhỏ Liên thôi.

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó “Ồ há” và cong lưng đập thật mạnh. Nó muốn về cửa hàng ngồi đợi thăng Gia Nghĩa quá. Bây giờ thì nó đã biết tại sao thăng này về trễ rồi. Về trễ vì bận kèm cho một đồng lũ khủ học trò dù sao cũng thông cảm được. Nhưng về trễ để bịa chuyện đánh lừa nó như đánh lừa một đứa con nít thì nó dứt khoát không chịu bỏ qua. Hừ, hừ!

CHƯƠNG 10

Gia Nhân tròn mắt khi thấy Tiểu Long xuất hiện:

- Ủa, này giờ anh đi đâu vậy?

- À, anh lại đằng kia... uống nước. - Tiểu Long áp úng đáp, mắt liếc về phía sau xem thằng ròm đã ra về chưa.

Gia Nhân xịu mặt:

- Sao anh không nói em lấy nước cho anh uống?

- Ờ... tại lúc này anh thấy em đang có khách...

Tiểu Long lấp liếm đáp, rồi nó ngồi xuống ghế, lảng sang đề tài khác:

- Em có bài toán nào khó khó nữa không?

Tiểu Long thò tay cầm tờ giấy Gia Nhân đưa, nhưng mắt lại nóng nẩy quét ra đường.

- Bài toán này khó lắm đó. - Gia Nhân nói - Anh đã bao giờ nghe bài toán Hàn Tín điểm binh chưa?

- Chưa. - Tiểu Long quay lại - Toán gì mà nghe giống phim Tàu vậy hở em?

- Thì ông Hàn Tín này ở bên Tàu mà. Ông là nguyên soái của Lưu Bang.

- À, anh nhớ rồi.

Tiểu Long reo lên. Nhưng không phải nó nhớ ra Hàn Tín là ai mà nhớ tới thằng Đế Lửa ở quê nó. Thằng này chúa mê truyện Tàu. Lần trước nó khen Tiểu Long là Đôn Hùng Tín. Nếu nó đã biết Đôn Hùng Tín thì chắc nó cũng biết Hàn Tín, nhất là hai ông này lại cùng tên Tín. Tiểu Long nghĩ bụng và nhanh nhẹn dứt tờ giấy vô túi áo, vui vẻ:

- Nhưng Tây hay Tàu gì thì đằng nào tối nay anh cũng giải ra.

Sợ nhỏ Gia Nhân tiếp tục tán chuyện Hàn Tín, Tiểu Long vội vã đứng dậy:

- Em ngồi đây, anh ra trước cửa đợi anh Gia Nghĩa!

Gia Nhân không hiểu tại sao Tiểu Long không ngồi đợi ở trong nhà như mọi ngày. Nhưng nó chưa kịp hỏi thì hai người khách bước vô khiến nó quên ngay thắc mắc trong đầu.

Gia Nghĩa không biết Tiểu Long đang hầm hầm muốn hỏi tội nó. Từ xa, nó đã trông thấy Tiểu Long đứng ngóng nó ngoài vỉa hè. Gia Nghĩa hơi chột dạ nhưng không nghĩ thằng mập đã biết tổng những gì xảy ra trong nhà nhỏ Liên.

Gia Nghĩa tấp xe vô lề, lầu tầu nói trước:

- Xin lỗi mày nha. Hôm nay tao cũng cố lắm nhưng rút cuộc vẫn không sao về sớm được.

Tiểu Long nheo mắt:

- Nhỏ Liên lại khóc à?

- Ờ. - Gia Nghĩa chép miệng, cổ tròng lên mặt vẻ thiếu não - Lần này nó không rơm rớm nước mắt như những lần trước. Nó khóc ồ ồ đến nỗi tao sợ hàng xóm nghe thấy, phải lấy tay bịt miệng nó lại.

Tiểu Long nín cười:

- Thế có ai nghe thấy không?

- Không! Nhưng chó nhà bên cạnh sủa quá trời!

Tiểu Long tắc lưỡi, giọng thông cảm:

- Ờ, nếu nó khóc bù lu bù loa như vậy mày khó mà ra về được.

- Chứ gì nữa! - Được thằng mập hòa theo, Gia Nghĩa khoái quá. Nó lại sung sướng nói như rên - Tao thật phát khổ với con nhỏ này. Lúc đầu tao định tán tỉnh nó sơ sơ thôi, nào ngờ nó mê mẩn tao quá mức!

Tiểu Long cười mát:

- Chắc tại mày đẹp trai!

Gia Nghĩa đưa tay vuốt mặt:

- Tao không biết tao có đẹp trai hay không nhưng chắc là tao có sức hút!

Tiểu Long sầm soi khuôn mặt thằng bạn mình một hồi rồi gật gù kết luận:

- Mày nói đúng! Sức hút của mày rất mạnh!

- Dĩ nhiên rồi. - Gia Nghĩa tít mắt nói.

- Mạnh đến mức không chỉ hút mỗi nhỏ Liên mà hút cả mớ đứa tới ngồi học với mày!

Tiểu Long nói tiếp, mặt nó nghiêm trang đến nỗi con nhà Gia Nghĩa chưa kịp nhận ra ý nghĩa trong câu nói đã lại hào hứng gật đầu:

- Đúng! Đúng!

Nhưng thốt xong hai tiếng, thằng Gia Nghĩa thoáng có cảm giác bất an. Nó từ từ nhớ lại câu nói của thằng mập và ngay tức khắc tay chân nó đột ngột lạnh đi. Người nó đờ ra mất mấy giây, mắt trợn lên, quai hàm cứng như gỗ và khi nó mở miệng lại được, giọng nói của nó đã rời rạc hẳn:

- Mày... mày... nói gì vậy?

Tiểu Long xoáy mắt vào mặt bạn:

- Tao muốn nói tới cái lớp học ở nhà nhỏ Liên ấy.

- Mày... mày tới đó rồi hả? Mày... mày cãi lời tao hả? Mày... mày không muốn chơi với em gái tao nữa hả?

- Gia Nghĩa gân cổ nói, lấp bắp một cách giận dữ, và càng giận dữ càng lấp bắp, mắt nó nhìn trân trân vào mặt Tiểu Long như thể định dùng ánh mắt đấu nhau với thằng mập như người ta đấu gươm.

Nghe thằng anh nhắc đến con em, Tiểu Long giật thót. Nó đưa tay quẹt mũi, bối rối nói:

- Tao chỉ không muốn mày gạt tao thôi!

- Tao đâu có định gạt mày. - Thằng Gia Nghĩa thở hắt một cái, đang cúi kính giọng nó đột ngột chùng xuống - Bất đắc dĩ lắm tao mới phải bịa chuyện...

Tiểu Long đặt tay lên vai bạn:

- Thế không có chuyện nhỏ Liên cầm tay mày à?

- Không. - Gia Nghĩa quay mặt đi chỗ khác.

- Mày cũng không hề cầm tay nó?

- Ờ.

- Tóm lại là hồng có gì giữa mày và nó hết?

- Ờ, hồng có gì hết.

Tiểu Long gãi cổ, ngần ngừ nói:

- Lạ quá há! Tao tưởng từ ngày mày chỉ cho nó làm toán, nó phải “ngưỡng mộ” mày ghê lắm chứ?

Gia Nghĩa quay lại:

- Cái đó thì có.

- “Ngưỡng mộ” sao không cầm tay? - Tiểu Long giương mắt ếch.

- Ờ, không cầm tay. - Gia Nghĩa nhăn nhó, trông nó giống như đang bị ai véo tai - Nó chỉ bày tỏ sự “ngưỡng mộ” bằng cách... rủ cả lũ cả lố bạn bè, anh họ, em họ, cháu họ của nó tới cho tao kèm toán thôi.

Tiểu Long giơ hai tay lên trời:

- Trời ơi là trời!

Nó nhìn sững bạn, liếm môi hỏi:

- Thế là từ bữa đó mày cầm tao đi theo?

Gương mặt thằng Gia Nghĩa ửng lên:

- Ờ.

Tiểu Long hấp háy mắt, trêu già:

- Chứ hỏng phải mày sợ tao làm kỳ đà cản mũi hử?

- Biết rồi mà hỏi hoài!

Vừa gắt Gia Nghĩa vừa đẩy tay lái về phía Tiểu Long:

- Tao vào nhà đây.

- “Kỳ đà” cũng về đây!

Tiểu Long hét to đến mức thằng Gia Nghĩa đã quay lưng rồi còn quay lại giơ nắm đấm lên dứ dứ về phía nó.

oOo

Quý ròm ngồi nghe Tiểu Long kể lại cuộc trò chuyện vừa rồi giữa nó với thằng Gia Nghĩa bằng vẻ mặt thản nhiên như thể đó là chuyện cả thế giới đã biết rồi.

- Tao nói đâu có sai! - Quý ròm nhún vai khi thằng mập kết thúc - Thằng Gia Nghĩa chỉ khoác lác để lờ mày thôi.

Quý ròm đưa tay sờ cằm, lim dim mắt:

- Tao đã nói rồi mà tụi mày không nghe. Toán học là môn khoa học thiêng liêng, là đền đài của tri thức, đâu phải chỗ để tụi mày gieo trồng ba thứ tình cảm vớ vẩn. Cổ gieo cho lắm cũng chẳng có cây gì mọc lên hết á!

Tiểu Long nhăn mặt khi nhớ đến bài toán của Gia Nhân trong túi áo. Quý ròm làm nó chột dạ quá. Hổng biết thằng ròm nói thật hay nói chơi nhưng rõ ràng là nó muốn chế giễu cả thằng Gia Nghĩa lẫn mình! Tiểu Long nơm nớp nghĩ bụng khi nhớ đến từ “tụi mày” trong câu nói của Quý ròm.

- Tao có định trồng cây gì đâu! - Tiểu Long khụt khịt mũi, ngượng ngập nói.

- Chứ không phải mày định trồng cây si hả?

- Làm gì có!

Quý ròm hất hàm:

- Vậy chiều nào mày cũng mò đến nhà thằng Gia Nghĩa chi vậy? Gần đây nó có nhờ mày đi cùng nó qua nhà nhỏ Liên nữa đâu.

- Mày cũng biết rồi mà. Em thằng Gia Nghĩa mê toán, nhưng thằng Gia Nghĩa lại không có khả năng chỉ cho nó...

Quý ròm nhếch môi:

- Vậy là mày xung phong làm thầy con nhỏ đó?

Tiểu Long lồm lổm:

- Tao dốt đặc mà làm thầy ai. Tao nhờ mày giải giùm rồi nói lại cho nó thôi.

Quý ròm không trêu Tiểu Long nữa. Nó cúi xuống rút một xấp báo dưới gầm bàn, thấy tới trước mặt bạn:

- Mà xem cái này chưa?

Tiểu Long căng mắt dòm, nhận ra đó là tuần báo Toán học và giải trí.

- Mà lật tới trang 20 ấy. - Quý ròm nói.

Tiểu Long làm theo chỉ dẫn của bạn. Ở trang 20, nó nhìn thấy mục “Đố vui có thưởng”. Đề bài chính là cái đề nhỏ Gia Nhân đưa cho nó hôm đầu tiên: “Trong ngôi đền nọ ở xứ Ấn Độ có ba vị thần: thần nói thật, thần nói dối và thần chập cheng lúc nói thật lúc nói dối. Có vị khách phương xa đến thăm ngôi đền...”.

- Thì ra nhỏ Gia Nhân lấy cái đề từ trong tờ báo này. - Tiểu Long reo lên.

Quý ròm chồm người rút tờ báo phía dưới đưa cho Tiểu Long:

- Mà xem tờ này đi. Đây là số báo tiếp theo.

- Cũng trang 20 hở?

- Ờ.

Trong mục “Đố vui có thưởng” của tờ báo thứ hai, lại một đề toán quen thuộc đập vào mắt Tiểu Long: “Một người cha trước khi qua đời để lại di chúc cho ba người con: Cha có 17 con ngựa quý. Đứa lớn nhất được phân nửa số ngựa. Đứa thứ hai được một phần ba số ngựa. Đứa út được một phần chín số ngựa...”.

Tiểu Long chưa kịp reo lên lần nữa, Quý ròm đã nói:

- Mà xem ô “Kết quả kỳ trước” ở cuối trang đi!

Ánh mắt Tiểu Long lần theo từng con chữ: “Sau đây là 10 bạn giải đúng nhất và sớm nhất đề toán về ba vị thần trong số báo tuần trước. Mỗi bạn sẽ nhận được một máy nghe nhạc iPod do hãng Apple tài trợ”.

Dò tiếp xuống dưới, Tiểu Long há hốc miệng khi thấy tên Trần Gia Nhân nằm chễm chệ trong danh sách mười bạn đọc trúng thưởng.

- Phải nó không hở mà? - Tiểu Long nghệt mặt hỏi.

- Nó chứ ai! - Quý ròm so vai - Mà có cần coi số báo tiếp theo số báo này không?

- Khỏi! - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, giọng hân hoan - Chắc nó lại trúng thưởng nữa chứ gì?

Quý ròm gật đầu:

- Ờ, lần này nó được thưởng cái USB.

Tiểu Long ngả người ra lưng ghế, giọng hoan hỉ:

- Thì ra nó nhờ tao giải mấy bài này để nó ẵm giải thưởng! Tao giúp nó như thế chắc thế nào nó cũng...

Sực nhớ Quý ròm đang ngồi trước mặt, Tiểu Long lập tức im bật. Hai chữ “ủy mị” chưa kịp phun ra, nó đã lật đật nuốt ngay xuống bụng. Nhưng Quý ròm đã kịp lườm bạn:

- Nó cũng sao?

Tiểu Long lại lúng túng chà tay lên mũi, làm như cái mũi có thể giúp nó xoay sở trước sự dò hỏi của thằng ròm:

- Ý tao nói là thế nào nó cũng... tiếp tục nhờ tao giải toán ấy mà.

- Mà nghĩ vậy thật à? - Giọng Quý ròm ồm ồm, nó đang nhìn thẳng mập qua khóe mắt.

Tiểu Long ve vẩy tờ báo trên tay:

- Thì chúng có rành rành đây nè!

Quý ròm nói giọng ráo hoảnh:

- Thế mà đã thử coi những số báo đó ra ngày nào chưa?

Câu hỏi lạ lùng của Quý ròm làm Tiểu Long cảm thấy ngỡ ngàng. Nó liếc xuống tờ báo trên tay, mặt mày lộ vẻ hoang mang.

Quả như Tiểu Long lo lắng, sau khi dò kỹ nó phát hiện tờ Toán học và giải trí nó đang cầm ra vào hai mươi ba tháng bảy. Như vậy số báo trước đó ra ngày mười sáu, số tiếp theo ra ngày ba mươi, đều trong tháng bảy, nghĩa là những số báo này đã cũ xì, phát hành cách đây đã mấy tháng rồi.

Khó khăn lắm Tiểu Long mới nhắc mắt được khỏi tờ báo, chìa về ngơ ngác vào mặt Quý ròm, giọng thẳng thốt:

- Thế nhỏ Gia Nhân nhờ tao giải toán không phải để dự thi hử mày?
- Chả cần mày, chả cần tao nó đã thừa sức trúng giải rồi! - Quý ròm “xì” một tiếng, giọng nhảm nhăng như thể đang nói về điều gì thật tồi tệ.

Tiểu Long ngó lên trần nhà:

- Thế nó nhờ tao giải mấy bài toán đó để làm gì vậy kìa?
- Sao mày ngốc thế hử mập! Đó là nó trêu mày, hiểu chưa?
- Trêu tao?
- Tức là nó muốn thử tài mày! Và chắc chắn nó đã biết tổng mày có tài... đem đề toán về nhà nhờ người khác làm giúp!

Tiểu Long thừa nhận Quý ròm nói đúng, vì vậy nó nghe trái tim nó đang rơi xuống, rơi xuống mãi và mắc kẹt đâu đó chỗ dạ dày. Hèn gì nó thấy dạ dày nó co bóp dữ dội. Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Nó nghe mình kêu thầm trong đầu. Hóa ra nhỏ Gia Nhân nó học giỏi hơn mày, nó thông minh hơn mày, nó giảng bày để mày lớ ngớ té đập mặt chơi mà mày hổng biết con khỉ gì hết. Chính mày “ủy mị” mà mày tưởng nó “ủy mị”, sao mày ngốc thế hử? Tiểu Long ca bài ca trách phạt và chưa bao giờ nó thấy cụm từ “sao mày ngốc thế” Quý ròm hay dùng lại chính xác đến thế.

Tiểu Long như người bị đóng đinh xuống ghế, trơ ra có đến mấy phút.

Đến khi nó nhỏ được cặp mông lên, Quý ròm đã bỏ đi đâu mất. Chắc thằng ròm không nỡ nhìn thấy mình xuất sắc trong vai người chết rồi! Tiểu Long đỏ mặt nghĩ, nó sẽ đứng dậy, nhón gót bước ra cửa, len lén dắt xe và thắng một mạch.

Sau khi Tiểu Long bỏ chạy khỏi nhà Quý ròm, câu chuyện hổng biết vui nhộn hay buồn bã này coi như kết thúc. Tại chuyện giữa Gia Nghĩa và nhỏ Liên, giữa Tiểu Long và nhỏ Gia Nhân có ra cái củ khoai lang gì đâu mà kể tiếp.

Nếu tác giả có viết thêm vài dòng cũng chỉ để thuật lại cuộc đối thoại qua điện thoại tối đó giữa Tiểu Long và Gia Nghĩa thôi.

Đại khái là Tiểu Long gằm gừ:

- Mày nói thật đi! Em gái mày hổng có khen tao “nói chuyện vui ghê”, đúng không?
- Ờ... ờ... đúng! À, mà nó không khen nhưng... ánh mắt nó khen.
- Ánh mắt cái đầu mày! Nó cũng không hề bảo nó tự hào vì mày chơi thân với tao, đúng không?
- Ờ... ờ... nó không bảo.
- Vậy là xong!
- Xong là sao? Mày không định nói là mày không qua nhà tao nữa đó chứ?
- Qua làm gì! Có mày ở nhà đâu mà qua!
- Mày yên tâm đi! Từ ngày mai trở đi, chiều nào tao cũng ở nhà. Tao giải tán lớp học ở nhà nhỏ Liên rồi.
- Sao vậy?

- Tao mà tiếp tục cái lớp đó, chắc có ngày tao tức chết.
- Tao không hiểu.
- Mày có mặt ở đó đâu mà hiểu. Cái con nhỏ Liên bội bạc đó, tao giảng bài cho nó đến khô cả nước bọt thể mà ngoảnh lại thấy nó chả thèm nghe, cứ ngồi liếc qua liếc lại với thằng bạn nó.
- Thằng bạn nào?
- Thằng bạn mà nó rủ tới học chung đó.
- Ha ha ha.
- Tao đau khổ mà mày lại cười!
- Tại mày cả thôi! Bọn con gái nó không dễ dụ như mày tưởng đâu! Hơn nữa, toán học là môn khoa học thiêng liêng, là đền đài của tri thức, đâu phải chỗ để mày gieo trồng ba thứ tình cảm vớ vẩn. Cố gieo cho lắm cũng chẳng có cây gì mọc lên hết á! Híc híc!

Khi Tiểu Long “thuổng” nguyên câu nói của Quý rôm để làm oai với Gia Nghĩa thì cuốn truyện này coi như chính thức khép lại, vì ngay sau đó Tiểu Long đột ngột dập máy luôn, không còn gì để thuật lại nữa. Chỉ không rõ hai tiếng “híc, híc” Tiểu Long vừa nắc lên là tiếng cười hay tiếng khóc, ngay cả tác giả truyện này cũng hông biết luôn, nhưng chắc đó là tiếng cười. Chứ chẳng lẽ “võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công” mà lại nhăn răng ra khóc?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-50-cua-hang-banh-keo>